

Adventes Vēstis

2022
SEPTEMBRIS
320

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**Pestīšanas stāsts
dziesmās**

**Dziļas
elpošanas un
svaiga gaisa
svētība**

CEĻA MEKLĒTĀJI

**Indijas
bērnu
projekts**

**Jauniešiem:
Jauniešu nometnes**

**Bērniem:
Ticības varonis Mozus**

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
Impact Tukumā
- 06** LATVIJAS ZIŅAS
Pestišanas stāsts dziesmās
- 07** JUBILEJA
Vasaras top notikums
- 08** PIEMIŅA
Anna Bite (1945 – 2022)
- 11** VALODAS STŪRĪTIS
“Ka” un “kad”: mūžīgais klupšanas akmens
- 12** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Desmit septiņpadsmitajā pakāpē
- 14** TĒMA
Ceļa meklētāji
- 20** MISIJA
Indijas bērnu projekts – 11. mācību gads!
- 23** INTERVIJA
Ceļš kopā ar Dievu
- 26** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kosmiskā sabiedrība: vai pirms grēka pastāvēja Debesu svētnīca?
- 27** VESELĪBA
Brīnišķīgā dāvana no Dieva – dziļas elpošanas un svaiga gaisa svētība
- 28** JAUNIEŠIEM
Jauniešu nometnes: “Trīskārtējā aukla”, Mastergaidu nometne Islandē
- 30** BĒRNIEM
Ticības varonis Mozus

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA,
Vineta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,
Māriete LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

1. vāka foto: Madara Pešele.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīlie “Adventes Vēstu” draugi!

Rudens daudziem šādā vai tādā ziņā ir jauns sākums pat tad, ja skolas laiks sen palicis aiz muguras. Nez, kāpēc tā? Varbūt tāpēc, ka vasarā dzīves ritms ir kaut kādā apbrīnojamā veidā pavisam citādāks – tāds kā mierīgāks, rīmtāks, tāds kā brīvāks, ar atvaļinājuma smaržu –, un tā ir pat tad, kad atvaļinājums jau sen aiz muguras un darbi rīt pilnā sparā. Vasara manās sajūtās vienmēr savā ziņā ir tāds kā pauzes laiks, tāpēc rudenī nāk atkal jauns starts – ar jaunu spar, jaunu spēku un jauniem uzdevumiem.

Tieši tā droši vien jūtas arī jaunieši un bērni, kuriem rudens ir jauns starts ar pavisam citu nozīmi – kam skolā, kam studijās, kam vēl kādā jaunā dzīves iesākumā. Bet spēku un iedvesmu visiem jaunajiem sākumiem nereti devusi tieši aizvadītā vasara ar tās skaistajām, iedvesmojošajām nometnēm, jauniem piedzīvojumiem ar draugiem un īpaši lielo Draugu – Dievu. Tieši draudzība ar Dievu un Viņa mīlestības klātbūtne caurstrāvo lielu daļu šī numura rakstu – gan Tēmas rakstu par Ceļa meklētājiem un lielo CM nometni, gan Jauniešu lappusītes rakstus par nometni “Trīskārtējā aukla” un mastergaidu nometni Islandē, gan Latvijas ziņu rakstus par IMPACT un koncertu Durbes pilī. Paldies visiem tiem daudzajiem, kuri pielika roku šo un citu rakstu tapšanā – kopā ar jums “Adventes Vēstis” veidojas par brīnumjauku, ģimenisku visas Latvijas komandu!

Sadaļā “Vārds mācītājam” šoreiz mācītāja Dāvja Trubeckoja svētruna par Bībeles uzticamību, savukārt “Aktuālais jautājums” atbild uz to, vai Debesu svētnīca pastāvēja arī pirms grēka.

Ar lielu prieku un pateicību piedāvājam ADRA Latvija sagatavoto materiālu par Indijas bērnu projektu. Šajā reizē īpaši uzrunāja traģiskie ģimeņu stāsti un Dieva vadība šo ģimeņu dzīvē un gaitās.

Jā, septembra numurā ir arī skumji, kaut gaišuma piestrāvoti stāsti – atmiņas par mīlo draudzes māsu Annu Biti, no kuras atvadījāties augusta izskaņā. Vienīgais, kas veldzē sirdi šādā brīdī, ir apziņa par skaisto tikšanos augšāmcēlšanās rītā, kad Anniņa varēs skatīt vaigā mīlo Pestītāju, kuram tik sirsnīgi kalpoja visu savu mūžu.

Lai Dieva žēlastība ar ikvienu no mums šai jaunajā cēlienā!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

“[...] mācīties gudrību, tiesu, taisnību un vienkāršas sirds skaidrību, lai neprašas kļūtu pratēji un jaunieši prātīgi un apdomīgi. Kas ir gudrs un zinīgs, tas klausās un labojas, un, kas ir prātīgs, tas ļaujas sev ko sacīt, lai viņš šīs pamācības un to īsto izpratni uztvertu pareizi, tāpat arī zinīgo [gudro] vīru mācības un viņu paraugus.” (Sal. pam. 1:3–6)

Sākoties jaunajam mācību gadam, atkal aktuāls kļūst jautājums par mācīšanos, dažādu prasmju un iemaņu apgūšanu, kā arī cilvēka personības veidošanos un harmonisku attīstību. Zālamana pamācību grāmata sākas ar aicinājumu mācīties un uz klausīt pieredzē bagātu cilvēku padomus un pamācības. “Mācīšanās būtībā ir dzīves nepieciešamība un arī process, kā cilvēks apgūst jaunas zināšanas un pieredzi. Patiesībā cilvēks mācās jau no pašas mazotnes, piemēram, mācās staigāt, izrunāt dažādus vārdus,

paklausīt vecākiem, būt taisnīgam un godīgam. Mācīšanās attīsta un veido noteiktas rakstura īpašības un personības iezīmes [...]” (Tezaurs, interneta vārdnīca)

Viens no efektīvākajiem mācīšanās veidiem ir mācīšanās no praktiska parauga jeb piemēra. Jēzus aicināja Savus sekotājus mācīties no Viņa: “Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācīties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mt. 11:29, 30)

Patiesām, visā Universā nav labāka piedāvājuma kā Jēzus pašai dziedīgās dzīves piemērs, kas ir vislabākais paraugs visās dzīves situācijās. Viņš apsolīja sūtīt Svēto Garu, lai mums atgādinātu un mācītu to, kas mums šajā zemes dzīvē var būt pats svarīgākais un noderīgākais. Tā vienlaicīgi ir arī sagatavošanās skola dzīvei Jaunajā Zemē, kur nebūs grēka, nāves un ciešanu.

“Jo Dievs ir tas, kas pēc Savas labās gribas rosina gan jūsu gribēšanu, gan darbošanos. Visu dariet bez kurnēšanas un šaubīšanās. Topiet nevainojami un šķīsti Dieva bērni, būdami neaptraipīti, sakropļotas un samaitātas paaudzes vidū, kur jūs mirdzat kā zvaigznes pasaule!” (Filip. 2:13–15, JLT)

Tieši tāpēc ir tik svarīgi mācīties saklausīt Dieva balsi un arī paklausīt tai, lai Viņš mūs var darīt par Saviem lieciniekiem un labu paraugu tiem, kas meklē Dievu un Viņa Valstību.

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

IMPACT TUKUMĀ

No 8. līdz 15. augustam mums bija iespēja doties IMPACT misijas braucienā uz Tukumu. Šis gads bija nedaudz īpašāks kā citi, jo šis ir jubilejas jeb 10. IMPACT gads Latvijā.

Šajā gadā mūsu runātājs bija mācītājs un Jauniešu nodaļas vadītājs Dāvis Trubeckojis, kurš parūpējās par to, lai katrs dalībnieks iegūtās domas un atziņas spētu saglabāt un paņemt līdzi uz mājām – ikvienam no mums viņš bija sagatavojis darba burtnīcinā, lai mēs spētu labāk iedziļināties dažādajās sanāksmju tēmās. Varējām vairāk uzzināt par Bībeles pamatiem, par to, kas mēs esam, par Bībeles praviestojumiem, kā arī vēl citām tēmām.

Kad ieradāmies, mums bija iespēja sadraudzēties savā starpā, dodoties lūgšanu pastaigā un tādējādi arī nedaudz iepazīstot Tukuma apkārtni.

Sākot no nometnes otrās dienas, ķērāmies pie mūsu evaņģelizācijas darbiem. Visi kopā veidojām kartītes, kā arī nelielu koncerta programmu, lai iepriecinātu Tukuma pansionāta iemītniekus nākošajā dienā.

Liela sadarbība šogad mums bija ar Tukuma novada domi un muzejiem, jo trīs nelielas grupiņas devās apmeklēt un iepazīt dažādus muzejus, lai beigās varētu izveidot nelielu reklāmas video rullīti.

Mūsu jauniešiem bija iespēja apmeklēt Durbes pili, Tukuma pils torni, Tukuma Audēju darbnīcu, Tukuma Mākslas muzeju un Mākslas galeriju "Durvis".

Arī šogad neiztikām bez praktiskās palīdzības – mums bija iespēja doties palīgā sakopt pansionāta apkārtni, kā arī uz Melnezeru krāsot soliņus un laipiņas, lai vietējiem būtu

skaistāka peldvieta. Vēl sakopām jūras krastu, vācot atkritumus, un pēc tam pavadījām laiku isās, bet atsvaidzinošās peldēs.

Šajā gadā atgriezās tēlu aktivitātes, kuru laikā mums bija iespēja vairāk komunicēt ar vietējiem Tukuma iedzīvotājiem dažādās stacijās gan lieliem, gan maziem, stāstot viņiem gan par veselību un tās pamatprincipiem, gan arī pavadot laiku sarunās par aktuālām tēmām.

Sabata brīvdabas dievkalpojums notika "Sveikuļos", kur pēc pusdienām mums visiem bija iespēja doties nelielā pastaigā, vairāk iepazīstot pašus Tukuma draudzes locekļus.

Svētdienā visiem jauniešiem bija iespēja piedalīties *Ceļojošajā bibliotēkā*. Lai gan šķietami šogad negāja tik labi kā citus gadus, tomēr daudzas sirdis bija atvērtas grāmatiņām un turpmākam kontaktam, un mēs ticam, ka Dieva iesāktais darbs turpināsies, ka tas bija to vērts, lai aizsniegtu šīs nedaudzās sirdis, kuras ir tik dārgas.

Visas nedēļas garumā mūs katru rītu un vakaru priecēja dažādu mūzikas instrumentu – vijoles, arfas un flautas – skaņas kopā ar dziedātāju balsīm. Kopā ar mūziķu komandu mums bija iespēja slavēt Dievu, dziedot dažādas dziesmas Viņam par godu.

IMPACT šogad bija par svētību gan Tukuma iedzīvotājiem, gan pašiem dalībniekiem, jo tā laikā bija iespējams gūt dažādas atziņas, sniegt liecības un gūt jaukas atmiņas.

Šis IMPACT bija ne tikai evaņģelizācijas prieka pilns, bet arī lieliska iespēja pavadīt laiku mīlu

draugu starpā, atpūšoties, spēlējot kopīgas spēles un, svarīgākais, uzkrājot spēkus un zināšanas nākamajam gadam.

Viens no spilgtākajiem notikumiem bija tēls aktivitātes, kur Tukuma iedzīvotājiem tika dota iespēja uzzināt vairāk par veselīga dzīvesveida pamatprincipiem. Es piedalījos "Atpūtas" stacijā, kur apmeklētāji varēja izbaudīt relaksējošu masāžu, un "Uzticības" stacijā, kurā bija sarunu dīvēns. Dievs veda cilvēkus, kas bija atvērti uz klausīt Viņa vēsti, un palīdzēja, dodot vārdus, ko viņiem teikt. Tas bija patiesi iedvesmojoši un svētīgi, jo varēju izmantot zināšanas, ko Dievs laika gaitā devis, lai pavēstītu citiem par Viņu.

Ieva Marta Goba: "Kā jau visas iepriekšējās reizes, tāpat arī tagad šis IMPACT likās labāks par visiem iepriekšējiem, un sajūta bija tāda, it kā būtu pagājušas tikai 4 nevis 7 dienas. Šis IMPACT tiešām paskrēja ātri, un man ļoti patika satikt savus ilgi neredzētos draugus, kā arī iepazīt jaunus. Man ļoti patika šī gada runātājs Dāvis Trubeckojis, viņš mācēja ieinteresēt un pasniedza daudzus iepriekš nedzirdētus faktus. Brīvajā laikā man ļoti patika doties spēlēt volejbolu, kas arī ir viena no neaizmirstamākajām atmiņām. Lai gan man grāmatu evaņģelizācijā īpaši neveicās, tomēr citās evaņģelizācijas aktivitātēs man gāja labāk, un tajās ar prieku piedalījos. Īsi sakot, šī gada IMPACT bija nepārspējams!"

Justs Jēkabsons: "IMPACT man vienmēr ir bijusi sirds lieta, biju tajā arī šogad. Viena lieta, ko šogad pamanīju, – cik ātri var paskriet

Jauniešu kopbilde pēdējā diena

Koncerts Raudas pansionāta iemītniekiem

nedēļa ar draugiem (arī jauniem), piedzīvojumiem, kalpošanu un grāmatu evaņģelizāciju! Ļoti paliks atmiņā sarunas, kādas bija ar jauniešiem – gan stiprinošas, gan joku pilnas! Bija ļoti liels prieks redzēt, kā pūles pārveršas augļos, un ceru, ka arī citiem šis IMPACT bija par svētību.”

Dāvids Veips: “Šī gada IMPACT tēma bija ‘Patiesībai ir nozīme’. IMPACT biju pirmo reizi, un man bija iespēja piedalīties slavēšanas komandā, kas bija vienreizēja pieredze. Rīta un vakara sanāksmēs uzrunas runāja macītājs Dāvis Trubeckojis, katru dienu parādot jaunus pierādījumus tam, ka Bībelē rakstītais ir patiesība. Ikdienas rīta lūgšanas mani piepildīja ar Dieva svētībam un deva stiprinājumu un iedrošinājumu. Nedēļas laikā bija jāveic arī praktiski darbi Tukumā, piemēram, pansionāta iemītnieku apciemošana, apkārtnes sakopšana, muzeju reklāmu veidošana u. c. Viena no jaukākajām nedēļas pieredzēm bija piektdienas tēšu aktivitātes par 8 veselības principiem. Es palīdzēju vadīt bērnu aktivitāti, kur bija jāveido kartītes. Bija ļoti jauki redzēt bērnu sejās smaidus, veidojot darbiņus. Tas deva prieku sirdī, ka tādā veidā var iepriecināt bērnus. Bija ļoti jauki iepazīties ar jauniem cilvēkiem un pavadīt kopā laiku. Bet pāri visam pateicos Dievam, ka Viņš vadīja, sargāja, iepriecināja mūs visas nedēļas garumā un katru dienu papildināja mūsu Bībeles zināšanas caur lūgšanām un uzrunām.”

Līva Raela Kaspars: “Tāpat kā daži citiem dalībniekiem, arī man šis IMPACT bija pirmais dzīvē. Šajā nedēļā pavadītais laiks bija vienkārši superīgs, un to nekad nevarēšu aizmirst. Gaisotne, kas

valdīja jauniešu vidū katru dienu, bija pozitīvas enerģijas pārpilna pat brīžos, kad īsti neveicās ar darbiem. Iespēja katru dienu slavēt Dievu dziesmās un lūgšanās kopā ar draugiem bija svētībām bagāta. Nepārprotami bija jūtams tas, kā Dievs Savus bērnus ved cauri ikdienas notikumiem. Daži no Tukuma iedzīvotājiem, ar kuriem man bija iespēja aprunāties, patiesi interesējās par Dievu un īpaši par veselību. Sarunas laikā varēja sajust, kā Dievs darbojas un sēj sēklu cilvēka sirdī. Tagad ir tikai laika jautājums, kad šīs sirdis varēsīm redzēt mūsu vidū, bet Dieva darbs nekad neapstājas. Varēja redzēt, ka katrs dalībnieks ir sadraudzējies ar citiem un īpaši pietuvojies Dievam, kā arī stiprinājis savu garīgo dzīvi. Šis laiks bija patiesi brīnišķīgs, un noteikti apmeklēšu nākamās IMPACT misijas braucienus jebkur, kur Dieva roka vedīs.”

Sagatavoja Toms Silkalns

Runātājs Dāvis

Gatavojamies sakopt jūras krastu

Jauniešu muzeja komandas

Telts aktivitātes

Jaunieši sakopj kapus

PESTĪŠANAS STĀSTS DZIESMĀS

Jauniešu kustības IMPACT dalībnieki pavadīja nedēļu Tukumā, veicot dažādus pilsētai un pilsētniekiem svētīgus darbus. Pasākumu noslēgumā, 14. augustā, Durbes pili notika jauniešu kora "Gaismas ceļā" garīgās mūzikas koncerts. To atklāja bērnu ansamblis Dainas Kleimanis vadībā, iepriecinot ar dziesmām "Tālāk par zvaigznēm" un "Tauriņa dziesma".

Tukumnieku iemīļotais koris iemīļotā diriģenta Mārtiņa Subatoviča vadībā programmu iesāka ar dziesmu "Iesākumā": "Pasaulei dzimstot, debess tāles radīja Dievs, Visuma telpā bija sācies šis zemes stāsts." Šo stāstu atklāja dziesmas. Sirsnīgus aplausus izpelnījās dziesma "Pie Jesu", kuras solistes bija Inga Akmene un Ieva Marcinkeviča. Muzikāli sarežģītā dziesma "Tu esi Klints", izpildīta a capella, soliste Amanda Marija Rudzīte, tā piesaistīja

klausītāju uzmanību, ka likās – cilvēki aizturējuši elpu. Teoloģiski dziļo dziesmu "Viņš ir cienīgs", kuras pamatā ir Atklāsmes grāmatas 5. nodaļa, izpildīja solists Alberts Trucis.

Programmā iekļautās dziesmas stāstīja stāstu par cilvēka vajadzību pēc Glābēja, par risinājumu – Jēzus krustu. Tā pakājē ir mīlestība, cerība, dāvājot pestīšanu cilvēcei. Šī bija viena no nopietnākajām programmām, kādas tukumniekiem atvedis šis koris.

Nobeigumā jauniešu skanīgās balsis pacēlās dziesmā "Svēti Debesīs šo zemi" ar mums tik svarīgo lūgšanu "Dievs, svēti Latviju!".

D. Sproģe, Tukuma draudze

VASARAS TOP NOTIKUMS

Klāt jūlijs. Astoņus gadus esam šajā mēnesī braukuši uz Talsiem, lai sveiktu dzimšanas dienā Andreju Zilgalvi. Arī tagad esam saņēmuši mīlu ielūgumu. Devītā reize, bet pirmo reizi Talsi ciemiņus sagaida ar negaisu, pirmo reizi jubilāru sveicam un Inta galdu klāj istabā. Negaiss aizducināja, atspīdēja saule, un sekoja

tradicionālā pastaiga pa pilsētu un Intas skaistā dārza aplūkošana.

Ko par ciemošanos sacīja ciemiņi? “Katraš vasaras top notikums!”, “Jā, Inta un Andrejs – tik..., nevar pat istos vārdus atrast. Tik mīļi!”, “Sirsnīgs paldies Intai un Andrejam par mīlu un garšīgu uzņemšanu!”, “Tik sirsnīga atmosfēra, jūties kā atbraucis pie mīļākajiem tuviniekiem!”, “Bija liels prieks pēc pandēmijas visiem brīvi satikties tik sirsnīgā pasākumā.”, “Šeit viesojoties, ļoti labi jūtas gan divgadīgs bērns, gan sirmākais pieaugušais. Andreja un Intiņas sirsnība ir Dieva dāvana.”

*Pateicībā par saņemto mīlumu –
Daina Sproģe, Tukuma draudze*

ANNA BITE (1945 – 2022)

Ar skumjām paziņojam, ka esam zaudējuši sirsnīgu un dzīvespriecīgu māsu – Annu Biti.

Anna (dzimusi Merca) nāca pasaulē 1945. gada 14. maijā Balvos, taču dzīves gaitas viņu atveda Aizputē, kur viņa strādāja gan par pedagogi, gan mežniecībā, gan par grāmatvedi. Aizputē Anna ienāca adventistu draudzē, kur mācītājs Herberts Driķis viņu kristīja.

Annu visi jau sen pazīst kā mācītāja Jura Bites dzīvesbiedri. Viņi kopā ir nodzīvojuši 50 gadus. Laulībā piedzimuši meita un dēls. Kopš Jura aicināšanas kalpošanas darbā Anna ir bijusi viņa uzticamais palīgs un pavadonis. Varētu pat sacīt metaforā – Juris ir bijis kā Mozus, bet Anna viņam – kā Ārons. Anna bija tā, kas prata komunicēt, veidot tiltus un saskarsmi ar apkārtējiem. Kopā viņi plecu pie pleca ir kalpojuši Kandavas, Alūksnes, Gulbenes,

Anna un Juris Bites

Madonas un Ērgļu draudzē. Visās šajās pilsētās un to apkārtnē Anna ir gājusi ar grāmatām kā kolportiere. Tur viņa satikusi daudzus, devusi grāmatas, aizlūgusi, liecinājusi. Pēc šīm pūlēm ir bijuši arī kristītie, kas ienākuši draudzē.

Anna ir dzīvojusi līdz Jura darba gaitām, draudzes dzīvei no sirds, līdz galam. Par Annu var sacīt: skrējieni viņa ir nobeigusi, ticību turējusi, cerībā ir gājusi uz mērķi Jēzū Kristū, lai tur – jau otrā krastā – tiktos ar

tiem, kam ir devusi grāmatas, kam liecinājusi, lai kopā ar tiem priecātos mūžībā.

Anna Bite augšāmcelšanās cerībā aizmiga pēc grūtas slimības 15.08.2022. Izvadīšana notika 23.08.2022. Jaunkandavas kapos.

Izsakot sirsnīgu līdzjūtību Annas ģimenei,

“Adventes Vēstu” redakcija

ĒRĢĻU UN MADONAS DRAUDŽU ATMIŅU STĀSTĪJUMS PAR ANNU BITI

Zīņa, ka mūsu bijušā mācītāja Jura Bites mīļā sieviņa Anniņa aizgājusi dusēt, bija ļoti negaidīta un sāpīga. Liekas, tik ļoti pāragri... Tomēr esmu pateicīga par iespēju pazīt šo patieso un uzticamo Dieva bērnu. Atceros, kad vēl biju Ērgļu draudzē, tad mēs, visas viņas avis (gan lielas, gan mazas), kopīgi uz mūsu gana Jura Bites 65 gadu jubileju izveidojām rakstu “Adventes Vēstīm”. Pēc tā publicēšanas Anniņa pienāca man klāt un ļoti sirsnīgi, ar aizkustinājuma asarām acīs pateicās, jo tā esot labākā dzimšanas dienas dāvana viņiem abiem. Tāpēc tagad, saņemot šo negaidīto un skaudro ziņu, šoreiz abu draudziņu (Ērgļu un Madonas) locekļi kopīgi nolēmām pakavēties atmiņās par Anniņu un padalīties gan ar viņas tuvākajiem – vīru, bērniem un viņu otrajām

pusītēm, mazbērniem, viņu draudzes locekļiem un citiem, kas Anniņu mīlēja un pazina –, gan vienkārši kādu, kuru šīs liecības iedvesmos izveidot vēl tuvākas un personīgākas attiecības ar Dievu.

Katram no mums par Anniņu ir savas atmiņas, bet kopīgais, kas izskanēja katra pārdomās, – sirsnīga, gādīga, rūpīga, smalkjūtīga, nesavtīga, vienmēr atbalstoša un patiesi ieinteresēta, iedrošinoša, devīga, tāda, kas nemeklē savu labumu, nekad nelielījās utt. (skatīt 1. Kor. 13:4-7).

Atceros, ka Anniņai kā vēlējumu reiz rakstīju Jēkaba 3:17 “Tā gudrība, kas nāk no augšienes, vispirms ir šķīsta, tad mīlīga, lēnīga, paklausīga, pilna žēlastības un labu augļu, taisnīga, bez liekulības.” Pilnīgi noteikti šī gudrība Anniņai piemita. Neaizmirstama ir Anniņas

un Jura gādība un rūpes par mani un manu meitiņu. Atceros nesavtīgu ieinteresētību par manu garīgo un fizisko labklājību un pašsajūtu. Toreiz viņi abi katru sabatu bija gan Madonā, gan Ērgļos un tomēr atrada iespēju katru reizi personīgi pienākt klāt un apjautāties, kā mums klājas. Ja kādu reizi biju Madonas dievkalpojumā, tad Anniņa vienmēr paaicināja mūs uz pusdienām vai iedeva maltīti līdzī. Atceros negaidīto pārsteigumu par viņus tik ļoti raksturojošo mīlestības darbu – apciemojumu slimnīcā ar siltu zupu un kotletēm, jo man jau noteikti tā esot ļoti grūti (meitiņa, maza būdama, bieži smagi slimoja).

Nevaru nepieminēt arī kārtību, kvalitāti un likumpaklausību, veicot kolportāžu. Anniņa savu darbību reģistrēja VID, nevainojami veda

uzskaiti, iesniedza atskaites, par katru pārdoto grāmatu izrakstīja stingrās uzskaites kvīti – viss vienmēr bija perfekti, pat pārsniedzot valsts noteiktās uzskaites prasības.

Draudzē viņa bija sabatskolas vadītāja, kā arī vienmēr uzņēmās visādus papildu darbus. Augumā trausla un neliela, bet garā ļoti stipra un liela. Nevar nepieminēt arī viņu abu nesavtību un pieticību, piemēram, kad jautājām, ko Jurim uzdāvināt uz dzimšanas dienu, viņa

atteica, ka neko nevajag, jo viņiem nekā netrūkst, ja nu vienīgi Jurim jaunu baltu kreklu, lai var skaisti izskatīties sludinot.

Anniņa dedzīgi liecināja un iemantoja apkārtējo cieņu un uzticību visās savās ikdienas gaitās – gan kolportējot, gan gaidot rindā poliklīnikā pie ārsta. Tā rezultātā Madonas draudzē uz dievkalpojumiem sāka nākt Patiesības interesenti.

Es pati savās kalpošanas idejās un praktiskā darbībā no šīs

mācītāju ģimenes vienmēr saņēmu iedrošinājumu, atbalstu, palīdzību un novērtējumu. Anniņa vienmēr bija ļoti žēlsirdīga, cilvēkus nešķiroja un nedalīja. Patiess Dieva bērns un Jēzus rakstura atspulgs.

Apbrīnoju šīs ģimenes nesavtīgo nodošanos Dievam, ja varēja pēc tik grūti iegūtas un atjaunotas mājas Kandavā celties un doties kalpot uz Alūksni. Ne katrs būtu gatavs to uzņemties!

DRAUDŽU LOCEKĻU ATMIŅAS PAR ANNU BITI

Sarmīte Antoščenko (Madona):

“Tas bija 2008. gadā, kad ienācu Madonas draudzē. Anniņa mani uzrunāja un piedāvāja Bībeles mācības ar mācītāju Juri Biti. Pateicoties Jurim un Anniņai, pieņēmu lēmumu kristīties. Gribu pateikt, ka Anniņa bija kā mamma draudzē, kura rūpējās par katru draudzes brāli un māsu, paldies par to.”

Vēl viena viņus abus raksturojoša lieta bija dāsna materiālo dāvanu došana, nereklamējot, ievērojot Mateja 6:3 principu: “Bet, kad tu dod mīlestības dāvanas, tad tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara.”

To apliecina **Regīnas Šulmanes** (Ērgļi, Madona) liecība:

“Man ir ļoti sirsnīgas atmiņas par Anniņu. Viņa bija tik brīnišķīga sieviete, sirsnīga, izpalīdzīga. Brīdī, kad man bija ļoti slikti ar veselību, viņi abi ar Juri man atsūtīja lielu naudas summu, lai es varētu veikt izmeklējumus Rīgā. Viņa, zinot, ka nekur nestrādāju, no saviem par grāmatām ietirgotajiem līdzekļiem deva man naudu. Man bija tāds kauns, neērti, bet viņa iedrošināja. Kad strādāju Ērgļu dienas centrā NOA, viņa pierēģistrēja mani VID kā darba ņēmēju, iesniedza par mani atskaites, lai tiktu maksāti nodokļi un man uzkrātos darba stāžs. Tā ir brīnišķīga ģimene, un Anna bija brīnišķīgs cilvēks, sirsnīga, kārtīga, uzticīga sieviete.”

Arī **Ineta Nikolajeva** no Ērgļiem novērtē mīlās māsas precizitāti un kārtību naudas lietās un līdzekļu

uzskaitē, kā arī nesavtīgo dāsnumu: “Atceros Anniņas precizitāti naudas lietās un atskaitēs, katru mēnesi ar mani, Ērgļu draudzes kasieri, salīdzinot naudas atlikumus, kas vienmēr saskanēja uz santīmu, lai varētu sagatavot draudzes budžeta atskaites. Otra lieta, ko apbrīnoju un novērtēju, ka viņa katru mēnesi, neafišējot un nereklamējot, klusi no saviem līdzekļiem materiāli atbalstīja vienu māsu, kurai bija tāda vajadzība, vienai, bez pastāvīga darba audzinot dēlu”.

Anniņa mīlēja draudzē visus un gādāja par visiem – gan lieliem, gan maziem.

Judīte Plendiške (Ērgļi) atklāj:

“Esmu ļoti pateicīga Dievam, ka varēju iepazīt Ērgļu draudzes mācītāja Jura Bites sievu Annu Biti. Mēs draudzē viņu saucām par Anniņu. Tas bija tik pierasti, ka likās – tas ir viņas īstais vārds. Tā viņu sauca arī Juris. Tas noteikti tāpēc, ka gribējās tā mīlāk un sirsnīgāk uzrunāt šo ļoti labestīgo un pazemīgo draudzes māsu.

Anniņa manās atmiņas vienmēr paliks kā ļoti mīla un gādīga sieva savam vīram Jurim, kura vienmēr īpaši rūpējās par savu vīriņu, palīdzot, atbalstot, iedrošinot un arī pamācot. Ar ļoti lielu apbrīnu varēja vērot viņu vīra un sievas attiecības – Dieva vadītas paklausībā un mīlestībā. Anniņai ļoti rūpēja katrs cilvēks – liels vai mazs. Īpašu gādību, padomu un mīlestību saņēma mūsu draudzes bērni. Katrai ikdienas situācijai Anniņa spēja atrast kādu pamācību no Jēzus dzīves.

Ar lielu ieinteresētību un degsmi viņa atbalstīja un iesaistījās Ērgļu Ceļa meklētāju kluba izveidošanā Ērgļu draudzē. Anniņa un Juris

ļoti vērtēja Ceļa meklētāju darbību un ļoti iedrošināja mani uzsākt darboties un vadīt Ērgļu Ceļa meklētāju klubu, katru gadu nesavtīgi kalpoja un palīdzēja Ērgļu klubam sagatavoties lielajai Ceļa meklētāju nometnei gan finansiāli un praktiski, gan ar vērtīgiem padomiem un nenovērtējamu atbalstu. Vēl joprojām spilgti atceros tos daudzos padomus, ko saņēmu no Anniņas, izteiktus iejūtīgi, maigi, pamācoši un iedrošinoši. Precizitāte, atbildība, dāsnums, iejūtība, pieklājība, kārtība un pāri visam pazemība, dievbijība un liela, liela mīlestība – tā ir tikai daļa no Dieva dāvatajām Anniņas rakstura pērlēm, kuras dāsni tika sniegtas līdzcīvēkiem. Šīs pērles no Anniņas un Jura bagātīgi saņēmu arī es katrā tikšanās reizē, īpaši, kad piedzīvoju dzīves smagākos brīžus. Tās dziedināja, atjaunoja, spēcīnāja un piepildīja ar Kristus mīlestību.”

Kārtība visās lietās – tas izskan gandrīz katra atmiņās.

Uldis Plendiškis no Ērgļiem līdzdala: “Anna bija cilvēks, kas palicis manā sirdī! Varu raksturot viņu kā ļoti kārtīgu gan darbos, gan arī sarunās un ārēji. Anna nekad lieki nerunāja, bet vienmēr korekti vadīja sarunas, nemanāmi atbalstīja katru, kam bija nepieciešams, bija ļoti liels atbalsts Jurim. Anna nesavtīgi kalpoja, rūpējās un lūdza par citiem. Viņai vienmēr bija skaista frizūra.”

Nebeidzams spēks, enerģija un nodošanās, “lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu” (Efeziešiem 4:12).

To uzsver **Mirdza Bronka** no Ērgļiem. Viņai spilgti atmiņā palikusi

pirmā tikšanās: “Viņi abi ienāca reizē, iepazīnāties. Anniņa visiem sniedza roku, mēs nosaucām savus vārdus. Man blakus sēdēja mana meita Inetiņa. Anniņa viņā tik dziļi ieskatījās, it kā vēroja vai salīdzināja (viņiem pašiem ir meita Ineta, varbūt tāpēc?).

Bija Svētā Vakarēdiena dievkalpojumi. Vīri aizgāja mazgāt kājas savā telpā, mēs – sievietes – parasti palikām. Anniņa palika ar mums un uzmanīgi sekoja, vai visiem ir priekšauti, partneri, lūgšanas, kā norit pati kājmazgāšana. Viss Dievam par godu!

Gan Anniņa, gan Juris jau bija gados, bet viņi katru sabatu, ziema vai vasara, plkst. 16.00 bija klāt no Madonas ar kļiņģeri un ziediem. Īsti svētki. Dievkalpojums! Tajā laikā pēc dievkalpojuma diezgan bieži palikām kopā, notika dažādas viktorīnas par Bībeles tēmām, dažreiz līdz plkst. 21.00 vakarā.

Mēs esam ļoti lielu pateicību parādā gan Anniņai, gan Jurim par kopā pavadīto laiku Ērgļu draudzē. Jurim novēlu Dieva svētību turpmāko laiku. Uz satikšanos Jaunajā Zemē!”

Arī Madonas māsai **Ainai Dreimanei** ir ko teikt: “Paturot mīlā atmiņā māsas Anniņas kalpošanu Madonas draudzē, jāteic, ka manā skatījumā tā bija īsta, patiesa sekošana Kungam Jēzum Kristum, pienesot arī sevi par svētu, garīgu upuri. Tā ir Romiešu vēstules 12. nodaļas prasība draudzei.

Vēsts par sludinātāja Jura Bites un viņa dzīvesbiedres Anniņas pārnākšanu pie mums uz Madonu no Alūksnes mani sevišķi uzrunāja saistībā ar Ernstu Gliku, arī pie pirmās satikšanās ar viņiem. Sveicinājumā man atausa atmiņā apustuļa Pētera vārdi, kurus viņš teica vārgajam pie tempļa Ap. d. 3:6: “Sudraba un zelta man nav, bet, kas man ir, to es tev dodu: nācariēša Jēzus Kristus vārdā – staigā.” Tas attiecas arī uz draudzes pacelšanu. Madonas draudze Dieva žēlastībā bija izredzēta un nesen izveidota, tai varēja būt piektais, sestais dzīves gads. Tā jau mums bija kļuvusi par tādu mīlu patvērumu no dzīves un darba vētrām un negaisiem. Jūtāties kā avis starp savējiem, bet pieaugām garīgi lēni un gausi, mūs vēl toreiz baroja ar garīgo pienīnu. Bet ar šiem kalpotājiem bija savādāk. Juris – maigs, iecienīgs un

arī vairāk pieļāvīgs, toties Anniņa – ar profesionālu pedagoģisko stāju un prasībām. Kad viņa ienāca zālē, iestājās svinīgs klusums. Anniņa to atgādināja un prasīja ievērot, kā jau tas pienākas, godinot Jēzu Kristu saskaņā ar draudzes noteikto kārtību un Elenas Vaitas rakstiem. Viņa pati to svēti ievēroja un prasīja no mums dievbijīgu izturēšanos Dieva nama telpās. Viņa bija paraugs, sākot jau ar stāju un ārējo izskatu – glīta, sabatam nošķirtu apģērbu. Ievēribas cienīgas bija arī viņas sabatskolas stundu vadīšanas prasības. Viņas vēlme bija iesaistīt nodarbībās pēc iespējas visus dalībniekus, neļaujot, kā viņa teica, “profesoriem vien runāt, kuri bieži vien uzstājas un atbild ne pēc temata”. Anniņa aicināja iesaistīties un atbildēt uz jautājumiem arī mazāk aktīvos, kas, protams, daudziem sagādāja grūtības.

Par nožēlu Anniņas veselības stāvoklis bija smags, ar tieksmi pasliktināties. Viņa par to nežēlojās, bet mīlestībā, pašaieliedzībā veica savus pienākumus. Daudzreiz viņa kalpotājus pieņēma savā šaurajā guļamtelpā guļus stāvoklī. Īsos vārdos, lakoniski, tomēr daudz spēja mums līdzdalīt savas dzīves kalpošanas un arī personīgos piedzīvojumus, stiprinot un iedrošinot arī mūs. Noslēgumā no Jesajas grāmatas 57:1, 2: “[..] taisnais tieši tiek valdošā ļaunuma aizrauts. Bet pie miera nāk un atdusas savā dusas vietā mierīgi ikviens, kas godam gājis savu taisno ceļu”. Āmen!

Arī **Tamāra Gruziņa** (Madona) akcentē Anniņas sabatskolas skolotājas īpašo dāvanu: “Juris ar Annu mūsu Madonas draudzē bija trešā sludinātāju ģimene (skaitot no brīža, kad atjaunojās Madonas draudze). Kad atnāca Juris ar Anniņu, viņi paši un viņu attieksme bija atšķirīga no iepriekšējiem, it īpaši Anniņas. Man uzreiz bija sajūta, ka viņa būtu mana radniece vai māsa, varbūt tāpēc, ka Anniņa bija tikai vienu gadu vecāka par mani. Savukārt Juris bija tāds, kurš daudz nerunāja, bet darīja. Bija tāda sajūta, ka viņš kautrējās kaut ko iesākt vai runāt, un tad Anniņa bija tā, kura viņu bīdīja, tāds kā pelēkais kardināls. Viņa bija neredzama no vienas puses, bet no otras puses – visu, ko Juris darīja, tas viss bija Annas pārdomāts, ieteikts.

Viņa arī tik vienkārši visu varēja pasniegt. Piemēram, pirmais sludinātājs pamanīja, ka man ir attīstītas runas dotības, un teica, ka man jābūt skolotājam. Es, savukārt, domāju, ka pati neko nezinu, ko gan varu mācīt citiem. Vēlāk otrs sludinātājs arī teica, ka man jābūt skolotājam. Divas reizes novadīju sabatskolu, bet kāda draudzes māsa aizrādīja, ka man esot izteikts krievisks akcents, tad kategoriski pateicu, ka vairāk nevadišu. Savukārt, kad atnāca Anniņa, viņa jau pirmajās dienās man pateica, ka nākamajā sabatā man ir jābūt vadītājam. Viņa neprasiņa, vai gribu, vai vēlos, vai varēšu. Viņa vienkārši pateica, ka nākamajā sabatā man jābūt vadītājam, jālīdzdala mācību vielu. To dzirdot, es biju panikā, bet viņa tā mierīgi teica, ja nezināšu, ko teikt, lai vienkārši izlasu vairākas reizes vielu, kura jāpasniedz, un uzdodu vienkāršus jautājumus, un klasei, tas ir draudzei, jāatbild. Ja atbildēs pareizi, lai prasu nākamo jautājumu, ja nepareizi vai kaut kā pietrūks, lai pielieku kaut ko no sevis. To dzirdot, joprojām biju panikā, tad Anniņa teica, ka viņi palīdzēs. Tas bija kaut kā tik mīli, silti, to tikai vecāka māsa jaunākajai māsai var pateikt: “Neuztraucies, esmu ar tevi, un būs labi.” Kad pienāca vadīšanas brīdis, uzdevu jautājumus, un viss bija ļoti labi. Kā novadīju, es jau pati nezinu. Galvenais, ka Anna ar Juri pēc tam pienāca un pateica, ka viss bija ļoti labi, ka paši nav gaidījuši, ka tik labi būs. Tas jau man bija stimulē, pamudinājums vadīt arī citreiz.

Kad viņi aizbrauca, ja man bija jāvada apcerējuma stunda un bija kaut kas neskaidrs, droši varēju Anniņai piezvanīt, un viņa man vienmēr izskaidroja, vēl pat nosauca literatūru, kur es varu palasīt, lai rastu atbildes uz saviem jautājumiem.”

“Jo, ja kāds jūs dzirdinās ar kausu ūdens tāpēc, ka jūs Kristum piederat, patiesi Es jums saku: tam viņa alga neizdīs.” (Marka 9:41)

Egitai un Ilmāram Bereļiem Anna Bite paliks atmiņā ar to, ka laikā, kad Madonā bija Ceļa meklētāju klubs (2009–2013), viņa bieži vien pasauca uz garšīgām pusdienām, jo pēc rīta dievkalpojuma bija palicis maz laika, lai aizskrietu uz mājām un paēstu

pirms Ceļa meklētāju nodarbībām, kas sākas plkst. 14.00.

Viņa arī nesavtīgi rūpējās, lai Ilmārs un Dzintars Geide būtu veselīgi paēduši 3x dienā "Krītošā akmens" projekta laikā Kandavā un Saldū 2017. gadā.

"Visu, ko jūs darāt, to dariet no sirds – ne kā cilvēkiem, bet kā Kungam." (Kol. 3:23). Šis princips raksturo Anniņas daudzveidīgo kalpošanu.

Tas atklājas **Maijas Žubes** (Ērgli) atmiņās: "Ar Anniņu iepazīnāties jaunībā Aizputes draudzē. Viņai bija tik daudz jautājumu par garīgām lietām, visu gribēja noskaidrot, kā tas īsti ir, kā mēs to, ko Sabatā dzirdam, praktiski ieviešam dzīvē. Ar grāmatvedes precizitāti! Apskaužami. Man bija ar viņu ļoti interesanti.

Tad nāca kāzu laiki. Man papriekš, tad Anniņai ar Juri. Māsa Biruta stāstīja, ka Dievs viņai devis sapni, ka Anniņa ir Jura īstā līgaviņa. Bet to lai līdzdala pati. Tiešām, viņu savienība ir paša Dieva izraudzīta, reti kurš pāris ir tik saskanīgs visā dzīvē. Anniņa

tik uzticīga savos sludinātāja sievas pienākumos. Kā viņi abi kolportēja (piedāvāja garīgās grāmatas)! Sistemātiski, iela pēc ielas, māja pēc mājas. Viss pierēģistrēts – kur, kas, kam. Pārzināja katru, kas interesējās tālāk, kur Jurim bija jāturpina Bībeles stundas. Arvien apbrīnoju Anniņas kārtību arī šīnī lietā.

Tad nāca priecīgās dienas, kad Bišu ģimene tika atsūtīta darbā pie mums Madonas draudzē un Ērgļu draudzē 2003. gadā. Viņi abi dedzīgi pieslēdzās bērnu dienas centra NOA izveidei un darbībai. Sākumā dežurējām pa diviem. Kad bija Anniņas un Jura dežūra, varēja droši paļauties, ka viss būs labākajā kārtībā. Arī bērni iemīlēja Anniņu. Astoņus gadus kopīgi bērniem pēc skolas stundām sniedzām Jēzus mīlestību. Viņi to atceras... Kad pēdējos gados Bišu ģimene tika pārcelta darbā uz mums tik tālo Kandavu, ar Anniņu sazinājāties telefoniski. Viņa mēdza par katru Ērgļu draudzes locekli, par katru NOA bērnu apjautāties, kā tagad iet. Izjutu lielu sirsniību un mīlestību.

Gaidīšu augšāmcelšanās rītu, kad atkal satikšos ar šo sirdsskaidro, mīlo māsu. Paldies Dievam par iespēju dzīvot vienā laikā ar Anniņu!

Kad sāku rakstīt, domas gāzās vilņiem. Cik daudz var nozīmēt viens Cilvēciņš!!! To īsti izjūtam, kad viņa vairs nav..."

Noslēgumā **Guntas Ozoliņas** (Madona) teiktais par Anniņu: "Gaisma, kas cilvēkā dzīvo, un siltums, ko izstaro sirds, tas nezūd, tas paliek, tas mirdz... Tāda bija mūsu mīļā māsa Anniņa – cik atceros, vienmēr mīļa un mīlestības piepildīta, darbīga un nenogurdināma misionāre, čakla kā biūtē. Lai piepildās šis apsolījums Jāņa 11:25–26 "Es esmu augšāmcelšanās un Dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mīrs, un ikviens, kas dzīvo un tic man, nemīrs nemūžam!" Mūsu sirdīs būs vienmēr, Anniņ, Tava labestība, mīlestība, gādība!"

*Pārdomas apkopēja Ruta un Daniela Griezānes (Ērgļi un Madona)
2022. gada 21. augustā*

Antra Roze

Lai Tēv patik manas mutes valoda

"KA" UN "KAD": MŪŽĪGAIS KLUPŠANAS AKMENS

Kā teikts kāda raksta ievadā: "Daudzi latvieši, gan pieaugušie, gan bērni, neatšķir vārdus "ka" un "kad". Varbūt nav pat pamanījuši, ka tie ir divi dažādi vārdi?"

Nudien, arī man bijis par to jādodomā – varbūt nezina? Vai varbūt daudziem no mums nav pārliecības, kad runā kurš no tiem jālieto, un tad izvēlamies uz labu laimi? Atceros, ka vēl vidusskolas laikā, rakstot sacerējumus, kad nezināju, vai tajā vai citā vietā jāliek komats, ievilku attiecīgajā vietā tādu ķeburiņu ar domu – ja komats vajadzīgs, skolotāja domās, ka tas ir komats, ja komats tur nav vajadzīgs, skolotājam, pēc mana ieskata, vajadzētu nospriest, ka tas ir nejaus pildspalvas pieskāriens un it nemaz nav komats. Tā arī ar "ka" un "kad" – dažkārt tie ir kā karsts kartupelis, ar kuru visai grūti tikt galā.

Kāds ļoti raksturīgs aplama lietojuma piemērs izskatās šādi: *Es domāju, kad viņš neatnāks*. Turpretī pareizi būtu: *Es domāju, ka viņš neatnāks*.

Lai mazliet palīdzētu atrisināt "ka" un "kad" problēmu, aplūkosim abus šos mazos vārdiņus un arī vairākus to lietojuma piemērus!

Vārds "ka" ir saiklis, kas saista salikta pakārtota teikuma daļas.

Piemēram: *Saņēmu ziņu, ka tu atbrauksi ciemos. Tomātu bija tik daudz, ka nespējām apēst. Brālis skrēja tik ātri, ka nevarēju viņu noķert. Kas tas par draugu, ka nevar palīdzēt.*

Lai saprastu atšķirību starp "ka" un "kad", aplūkosim pirmo teikumu! *Saņēmu ziņu, ka tu atbrauksi ciemos.*

Tātad es apliecinu, ka zinu noteiktu faktu – *ka tu atbrauksi*

ciemos. Laiku es nezinu, zinu tikai faktu – ka tu atbrauksi ciemos.

Un nu ieliksīm saikļa "ka" vietā apstākļa vārdu "kad"!

Saņēmu ziņu, kad tu atbrauksi ciemos.

Nu apliecinu, ka zinu ne tikai faktu, ka tu atbrauksi ciemos, bet arī to, ka **zinu laiku, kad tieši tas notiks**, piemēram, šodien pulksten 13.00, rīt vai nākamajā sabatā.

Tātad, ja ir runa **par faktu bez laika norādes**, jālieto saiklis **KA**, piem., Jānis apliecināja, **ka** ir gatavs kristībā. [Viņam vēl tikai jāiziet Bībeles stundas.]

Ja tiek norādīts konkrēts vai nekonkrēts **laiks**, jālieto apstākļa vārds **KAD**, piem., Jānis man pateica, **kad** būs gatavs kristībā. [Tiklīdz būs atkal vesels.]

DESMIT SEPTIŅPADSMITAJĀ PAKĀPĒ

Dāvis Trubeckojis –
mācītājs, LDS Jauniešu
nodaļas vadītājs

Viens no vērienīgākajiem pierādījumiem Bībeles uzticamībai ir pravietojumi. Kristus sacīja: “To Es jums jau tagad esmu sacījis, pirms tas notiek, lai, kad tas būs noticis, jūs ticētu.” (Jņ. 14:29) Kristus atklāj nākotnes notikumus jau iepriekš ar nevainojamu, vienīgi Dievam piemītošu precizitāti. Un to nolūks ir – lai mēs ticētu! (Ja kādam matemātika nav bijis mīļākais priekšmets un ir grūti uztverama, es tomēr lūdzu: mēģiniet izlasīt visu rakstu, jo piedāvātie piemēri raksta beigās būs vērienīgi un saprotami ikvienam!)

Pīters Stouners, 20. gs. astrofizikas doktors, veica pētījumu kādā ASV koledžā, kurā viņš bija Matemātikas un astronomijas nodaļas priekšsēdētājs. Pētījumā tika iesaistītas divpadsmit studentu klases, kopā ap 600 studentu. Šī konkrētā pētījuma mērķis bija pierādīt Dieva esamību caur zinātnei tieši ar matemātikas palīdzību. Ir rakstīts: “Un, iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti.” (Lk. 24:27) Vecā Derība satur daudz pravietojumu par gaidāmo Mesiju un Viņa pirmo adventi. Stouners uzdeva savām studentu grupām izrēķināt matemātisko varbūtību dažiem no šiem pravietojumiem. Jautājums, uz kuru jāatbild, bija: “Viens no cik cilvēkiem uz zemes ir varējis piepildīt konkrēto pravietojumu?” Skaidrs, ka visi pravietojumi attiecas uz Jēzu un nevienu citu, taču teorētiski tie varēja piepildīties arī jebkura cita cilvēka dzīvē. Mūs interesē tas, kāda ir šī iespēja vai – viens no cik cilvēkiem teorētiski to varēja piedzīvot. (Tiem, kam nav tuvu attiecību ar matemātiku,

cerams jau drīz caur piemēriem viss kļūs skaidrāks.)

Stouners uzdeva studentiem izrēķināt varbūtību astoņiem pravietojumiem. Kāda ir iespēja, ka:

- kāds piedzimis Bētleme (Mih. 5:2),
- kādam būs priekštecis, kas sagatavos Viņam ceļu (Mal. 3:1),
- kāds iejās Jeruzalemē uz ēzeļa (Cah. 9:9),
- kādu nodos draugs, un šīs nodevības rezultātā tiks savainotas viņa rokas (Cah. 13:6),
- kādu nodos par trīsdesmit sudraba gabaliem (Cah. 11:12),
- kāds pēc sava drauga nodošanas par maksu tomēr atdos atpakaļ visu saņemto naudu, taču tā netiks vairs pieņemta un tādēļ tiks nomesta dievnāmā un izmantota, lai pirktu tīrumu no podnieka (Cah. 11:13),
- kāds, kurš nepatiesi notiesāts uz nāvi, pat neatdarīs muti, lai sevi aizstāvētu (Jes. 53:7),
- kāds, sākot no ķēniņa Dāvida dienām, ticis pienaglots pie krusta (Ps. 22:16).

Daži no minētajiem pravietojumiem ir ļoti specifiski, tādi, kuri varētu piepildīties labi, ja vienreiz mūžā. Par vairākiem pravietojumiem studenti pat nevarēja iedomāties, vai kas tamlīdzīgs ir noticis ar kādu citu personu virs zemes, neskaitot Kristu, taču pētījuma dēļ tika pieņemts, ka tā varētu notikt, un tika aprēķināta aptuvena varbūtība katram notikumam atsevišķi.

Lietas skaidrībai nedaudz iedziļināsimies pirmā un astotā pravietojuma aprēķinā. Tātad pirmais pravietojums ir par Mesijas

piedzimšanu Bētleme. Teorētiski kopš brīža, kad Miha izsacīja šo pravietojumu, jebkurā mirklī Bētleme varēja piedzimt Mesija. Jautājums ir šāds: “Viens no cik cilvēkiem uz šīs zemes kopš Mihas dienām ir piedzimis Bētleme?” Lai aprēķinātu šādu varbūtību, vispirms ir jāaprēķina: 1) cik cilvēki vidēji katru gadu ir dzīvojuši Bētleme, sākot no Mihas dienām līdz mūsdienām, un 2) cik cilvēki vidēji katru gadu ir dzīvojuši visā pasaulē? Studenti konservatīvi aprēķināja, ka kopš pravieša Mihas dienām Bētleme vidēji dzīvojuši 7150 cilvēki, taču tikmēr pasaulē 2'000'000'000. Tātad varbūtība, ka kāds piedzimtu nevienā citā vietā pasaulē kā tikai Bētleme, ir 7150 dalīts ar 2'000'000'000, t.i., viens pret 280'000. Tātad kopš Mihas dienām aptuveni katrs divi simti astoņdesmit tūkstošais ir piedzimis Bētleme.

Sarakstā astotais ir dziesminieka pravietojums par Mesijas pienaglošanu pie krusta. Jautājums, kuru izvirzām, ir: “Viens no cik cilvēkiem uz šīs zemes kopš Dāvida dienām ir ticis pienaglots pie krusta?” Atkal studentiem tika uzdots aprēķināt šo varbūtību. Pēc pētījumiem tika secināts, ka viens no 10'000 jeb 1:10⁴. Tātad kopš Dāvida dienām aptuveni katrs desmit tūkstošais ir ticis piesists krustā.

Tāpat tika veikti aprēķini par pārējiem sešiem pravietojumiem. Nu kļūst aizvien interesantāk! Jau matemātiski redzam, ka iespējamība, lai piepildītos katrs no pravietojumiem atsevišķi, nav liela. Taču Stouners uzdeva studentiem galveno pētījuma jautājumu: “Viens

no cik cilvēkiem, kurš jebkad ir dzīvojis uz šīs zemes, varētu savā dzīvē piepildīt visus astoņus pravietojumus?” Pēc varbūtības teorijas, lai iegūtu atbildi uz šādu jautājumu, ir jāreizina visu astoņu pravietojumu varbūtības savā starpā un jādala ar kopējo virs zemes dzīvojošo cilvēku skaitu, sākot ar senākā pravietojuma izsacīšanas laiku. Studenti ķērās šim uzdevumam klāt. Stouners, kā līdz šim, tā arī turpmāk, pats rūpīgi sekoja līdzi katra aprēķina objektivitātei. Sareizinot visas astoņu pravietojumu varbūtības, vienkāršojot tās un dalot ar kopējo līdz šim virs zemes dzīvojošo cilvēku skaitu, profesors ar studentiem nonāca pie rezultāta 1 pret 10^{17} (tas ir vieninieks ar septiņpadsmit nullēm). Tātad varbūtība, ka viena cilvēka dzīvē piepildītos visi astoņi iepriekšminētie pravietojumi, ir viens pret 100'000'000'000'000'000 jeb simts kvadrilijoniem.

Varbūt tas jums neko daudz neizsaka. Aplūkosim, ar ko šādu varbūtību varam salīdzināt! Vispirms, lai būtu pilnīgi skaidrs par varbūtībām, iedomāsimies, ka mums ir trauks ar deviņām baltām un vienu dzeltenu galda tenisa bumbiņu. Mēs tās rūpīgi sajaucam un tad aizsietām acīm velkam ārā vienu bumbiņu. Kāda ir iespēja jeb varbūtība, ka izvilksim dzeltenu bumbiņu? Tā ir viens pret 10 jeb 1:10, jeb katra desmitā bumbiņa, jeb mums ir 10% izredžu izvilkt īsto bumbiņu.

Tagad iedomājieties viena ASV dolāra monētu (pēc izmēra tā līdzinās 1 eiro monētai)! Pieņemsim, ka jums būtu iespēja iegūt savā īpašumā tik daudz šo monētu, ka neviena ēka

virš zemes, neviena banka nespētu savos seifos ietilpināt tik daudz. Jums būtu nepieciešama visa Ukrainas zeme, un šīs monētas pārklātu visu Ukrainas teritoriju 70 cm biezumā no zemes. Tad jūs izvēlētos vienu no šīm sudraba dolāra monētām, iekrāsotu to zelta krāsā, iemestu atpakaļ pie visām monētām un rūpīgi visas monētas sajaucētu. Visbeidzot jūs palūgtu vienu brīvprātīgo, iesēdinātu viņu helikopterā un, rūpīgi no gaisa pārlūkojuši teritoriju, nosēstos nejauši izvēlēta vietā, kur iesēdinātu brīvprātīgo aizsietām acīm un lūgtu paņemt vienu monētu no biežā slāņa, kas plešas viņam zem kājām. Kā jums šķiet, vai viņam izdosies izvilkt iezīmēto zelta monētu? Tieši tikpat maza bija iespēja, ka vienā cilvēkā piepildītos visi astoņi iepriekšminētie pravietojumi. Aprīņojami!

Profesors neapstājās pie astoņiem pravietojumiem, viņš rēķināja varbūtību arī sešpadsmit un pat trīsdesmit diviem. Rezultāti ir prātam neaptverami! Bet aprīņojamākais šajā visā ir tas, ka Vecajā Derībā ir vairāk nekā 300 pravietojumu par Jēzu!

Tātad pravietojumi, kas atrodami Bibēlē, ir Dieva iedvesti, jo citādi to piepildīšanās vienkārši nebūtu bijusi iespējama. (Ja kādam šis pētījums ir izraisījis interesi, tad parīndē atradīsiet atsauci uz profesora Stounera grāmatu angļu valodā¹, kā arī saiti uz ilustratīvu video par šo pašu pētījumu krievu valodā no mūsu brāļiem Ukrainā².)

Noslēgumā – par mūsu pretestības pilno sirdi un par to, ko mums darīt.

¹ Peter W. Stoner. *Science speaks*.

² <https://youtu.be/aNRymrFVH3U>

Kā jūs domājat, kāda ir varbūtība, ka kāds varētu augšāmcelties no mironiem? Interesanti, ka Kristus, runādams par cilvēku neticību, kādā līdzībā sacīja: “Ja tie neklausu Mozu un praviešus, tie neticēs arī tad, ja kāds no mironiem celtos augšām.” (Lk. 16:31) Tātad neviens brīnums un pierādījums nav pietiekami labs un spēcīgs, ja cilvēks savā sirdī tomēr izvēlas nepaklausību un neticību. Šausmas! Pat mironis varētu piecelties augšā, bet neticības pilnā sirds sacīs, ka tas noteikti nebija vēl pavisam miris! Tāpat ar šo nule aplūkoto vērienīgo matemātisko pierādījumu par Dieva Vārda inspirāciju – tas pats par sevi nekad nebūs pietiekami labs pierādījums, ja savā sirdī nevēlēsimies atzīt mūsu grēcīgās miesas nožēlojamo stāvokli un negribēsim, lai Kristus mūs pārveido par jauniem radījumiem Viņā. “Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic.” (Jņ. 20:29)

Kristus apsola: “Ja tu ticēsi, tu redzēsi Dieva varenību.” (Jņ. 11:40) Tādēļ izvēlies ticēt Viņam un Viņa Vārdam! Rīt no rīta iesāc dienu ar lūgšanu pēc gudrības un lasi Viņa Vārdu! Neizlaid savus svētbrižus! Nekad nesajauc dzīves prioritātes – pirmajām jābūt lietām ar mūžības vērtību! Lauj Dievam tevi pārveidot visos sīkumos un tici, ka “Dievs to, ko Viņš apsollījis, spēj arī darīt!” (Rom. 4:21), tad tu katrā vietā redzēsi Dieva mīlestības apliecinājumus un šādi matemātiski pētījumi vienīgi līdz galam nostiprinās tavu ticību Dievam!

CEĻA MEKLĒTĀJI

CEĻA MEKLĒTĀJU PROGRAMMA
KĀ IZGLĪTĪBAS FORMA KOPUMĀ

Judīte Plendiške,
Latvijas CM direktore

*“Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis.”
(Sal. pam. 22:6)*

Septītās dienas adventistu pasaules draudzes organizācijā jauniešu darba vadītāji jau iepriekšējā gadsimtā iesāka veidot speciālas bērnu un pusaudžu apmācību programmas. Šodien tās pazīstamas kā Piedzīvojumu meklētāji un Ceļa meklētāji. Programmu mērķis ir veicināt katra dalībnieka fizisku, sociālu, intelektuālu un garīgu attīstību.

Piedzīvojumu meklētāju programmas īstenošanai paredzēti 6 gadi, tas ir – 6 klases bērniem vecumā no 4 līdz 9 gadiem. Savukārt Ceļa meklētāju programma domāta pusaudžiem vecumā no 10 līdz 15 gadiem, kas arī iedalīta 6 klasēs. Tātad, kopā skaitot, tās ir 12 klases. Katra klase ir piemērota attiecīgajam bērnu un pusaudžu vecumam.

Piedzīvojumu meklētāju programmas lielās sadaļas ir: pamatzināšanas, mans Dievs, es pats, mana ģimene, mana pasaule. Šis iedalījums turpinās visās 6 klasēs, bet ar katru gadu pieaug izzīņas dziļums, prasmes un iemaņas.

Ceļa meklētāju programmai ir 9 sadaļas: personīgā izaugsme, garīgo zinību apguve, kalpošana citiem, sadraudzība, veselīgs dzīvesveids, jaunatnes organizācija, dabas studijas, nometnes un pārgājieni, nozīmīšu iegūšana. Šajās lielajās sadaļās iekļaujas dažādi mācību priekšmeti. Papildu iespēja ir nozīmīšu iegūšana, ko varētu salīdzināt ar interešu izglītību, jo katrs skolēns no plašā piedāvājuma var izvēlēties sev, savām interesēm atbilstošo. Piemēram, Ceļa

meklētājiem ir izvēle no vairāk nekā četriem simtiem nodarbību. Tajā skaitā ir: garīgās zinības, kalpošana līdzcilvēkiem, dabas studijas, māksla un rokdarbi, rekreācija un sports, veselība un zinātne, arodi, lauksaimniecība, māsaimniecība un amati.

Lai apgūtu Piedzīvojumu meklētāju un Ceļa meklētāju programmu, nodarbības tiek organizētas mācību gada laikā. Atkarībā no vietējām iespējām (telpām, skolotājiem, attāluma u.c.) klubos nodarbības notiek vai nu katru nedēļu pa pāris stundām, vai ik otrajā nedēļā pa vairākām stundām. Arī pandēmijas laikā notika nodarbības, vairumā gadījumu – attālināti, izmantojot moderno tehnoloģijas iespējas, dažkārt arī individuāli klātienē.

Skolēniem, kas ir apmeklējuši nodarbības mācību gada laikā, ir iespēja piedalīties vasaras lielajā nometnē, kuru dalībnieki ir iesaukuši par “gada skaistāko nedēļu”. Daudzi jau pieaugušie Ceļa meklētāji atzīst, ka šīs nedēļas ir bijušas nozīmīgākais laiks viņu dzīvē un ka tajās viņi ir gan guvuši jaunus draugus, gan interesanti pavadījuši laiku, gan arī daudz ko iemācījušies, guvuši

patiesus piedzīvojumus ar Dievu un pieņēmuši savus svarīgākos lēmumus. Nometnes laikā ik rītus visi dalībnieki piedalās Bībeles izpētē par tēmu, kas caurvij visu nometnes programmu, piemēram, *Ticība, Glābšana, Izvēles, Kristus līdzības, Daniēla grāmata, Apustuļu darbi, Esteres grāmata*. Dienas laiks ir piepildīts ar dažādām organizētām interešu un izzīņas aktivitātēm, vakaros ir iespēja radoši izpausties uz skatuves un pie ugunsкура ieklausīties vakara stāstos, visu pārrunāt, kopīgi dziedāt un vienoties lūgšanās.

Skolotājiem, kas darbojas Piedzīvojumu meklētāju un Ceļa meklētāju programmas realizēšanā, arī pašiem ir jāmācās. Notiek skolotāju mācību programma diviem gadiem – mastergaidu programma, ir semināri, lekcijas, pieredzes apmaiņa, skolotāju burtnīcas un citi paligmateriāli.

Šajā nometnē tika uzņemti trīs jaunie mastergaidi – Ernests Trucis, Ieva Lauka un Estere Muceniece. Šie trīs jaunieši ir sevi pierādījuši kā nodevušies kalpotāji Dieva darbā un ir gatavi turpināt darboties Ceļa meklētāju organizācijā.

PĒC DIVU GADU GAIDĪŠANAS LIELĀ CEĻA MEKLĒTĀJU UN PIEDZĪVOJUMU MEKLĒTĀJU NOMETNE LATVIJĀ

“MANA TICĪBAS GRĀMATA”

2022. gada Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne norisinājās no 17. līdz 24. jūlijam “Ragaiņos”, Valmieras novadā.

Nometnē pulcējās bērni no 12 Latvijas pilsētām un 15 Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju klubiem – Valmieras “Brieži”, Rūjienas “Gulbji”, Cēsu “Sadraudzība” un “Spoža bulta”, Smiltenes “Smilšu graudi”, Dobeles “Gājputni”, Valkas “Vilki”, Saulkrastu “Saulainie krasti”, Rīgas “7”, “Varavīksne”, “Iskatel”, Siguldas “Klinšu ērgļi”, Talsu “Kalnā kāpēji”, Olaines “Dzērves” un mūsu jaunākais Ceļa meklētāju klubs no Rēzeknes – “Rēzekne”. Kopā bijām 350: 181 Piedzīvojumu meklētāju un Ceļa meklētāju bērns un 169 pieaugušie – visi, kas aktīvi darbojās, lai šī nometne notiktu – direktori, pavāri, audzinātāji, nodarbību vadītāji, skatuves komanda, tehniskais personāls un vecāki.

Nometnes dalībnieku iespaidi ir bagāti un neaizmirstami.

VALMIERAS “BRIEŽI” UN RŪJENAS “GULBJI”

“Vienmēr ar aplausiem uz skatuves sagaidījām slāvešanas grupu. Tajā bija vairāki mūzikas instrumenti,

vairāki dziedātāji, kas visi bija labi saspēlējušies un sadziedājušies. Tāpēc viss, ko kopīgi dziedājām, skanēja labi. Vadītājs Alberts katru dziesmu ievadīja ar pārdomas rosinošiem vārdiem, kas palīdzēja labāk saprast to, ko dziesmās izdziedam.

Nometnes tēmas dziesma “Ticu katram vārdam” bija gan ļoti piemērota visas nometnes saturam par ticību, ticības izaugsmi, gan arī tās melodija bija “lipīga”, dzīva un priecīga. Arī citas dziesmas bija īsti vietā. No rītiem dziedājām “Kad Dievs tev jaunu dienu dod”, “Diena ar Dievu”. Protams, kā vienmēr izskanēja “Karavīri Dieva armijā” – tik ļoti mums patīk sasaukties un justies piederīgiem! Kopīgajās sanāksmēs dziedājām tikai dažas dziesmas, dažreiz šķita, ka vēl vajadzētu, bet tad pie vakara ugunskuriem klubos vēl tika dziedāts ilgi, līdz pat pēdējiem saules stariem.

Lielajā Ceļa meklētāju nometnē katru gadu trešdienas ir Labestības dienas. Tā ir laba tradīcija, kur rodam iespēju radošai izdomai, kā iepriecināt citam citu, un galā visi priecīgi. Tad ir daudz darba pastniekiem, iznēsājot mīlestības vēstulītes, “labie eņģeļi” arī rosās, cik jaudas. Direktori no laimes apraudas, kad

kāds pateicis ko sirdi aizkustinošu, fotokonkursam tiek iesniegtas jauktas bildes, skatuves komanda arī izdomājusi kaut ko aizraujošu. Šajā gadā ar absolūtu originalitāti izcēlās nometnes vietas saimnieks Juris, kurš pie mums atsūtīja mobilo picēriju. Klasiskas itāļu picas tika ceptas uz vietas un pasniegtas kūpošas katram dalībniekam. Kaut gan tas turpinājās vairākas stundas, kurās iekļāvās arī pusdienlaiks, viss bija ļoti organizēts, un garās rindās nebija jāstāv. Katrs klubs tika pa rāciju savlaicīgi izsaukts, lai saņemtu savas gatavās picas. Paldies! Paldies par picām Jurim, paldies par visām dāvanām, par visu mīlumu, paldies par labestību, paldies par nometni!

Valmieras “Brieži”, Rūjienas “Gulbji”

Šogad lielajā Ceļa meklētāju nometnē Valmieras klubā “Brieži” pieņēmām 6 pusaudžus no Ukrainas bēgļu ģimenēm. Gandrīz visi viņi bija Ceļa meklētāji un bija jau agrāk savā valstī piedalījušies nometnēs. Iesākumā mums bija grūtāk sazināties, divas mazākās meitenes dažreiz raudāja, bija ļoti satrauktas. Kopā ar šiem 6 bērniem bija arī viena mamma, kas bija šīs grupiņas audzinātāja un skolotāja, un viena septiņpadsmit gadus veca meitene palīdzēja virtuvē. Viena ukraiņu sieviete arī palīdzēja virtuvē kā pavāre. Visi ukraiņi bija no smagi skartajām kara zonām un bija pārcietuši daudz briesmu. Pie vakara ugunskura viņi arī mazliet par to pastāstīja. Mūsu klubā visas svarīgās sarunas notika ar tulkošanu, bet bija pārsteidzoši, kā daži ukraiņi centās saprast un pat mācīties latviešu valodu. Mums kā bērniem neiznāca daudz sarunāties, bet mēs tomēr varējām daudz pārdomāt par ukraiņu draugu pieredzi un mācīties no viņiem.”

VALKAS “VILKI” UN SAULKRASTU “SAULAINIE KRASTI”

Vija Mezīte: “Vakara stāstiem bija izvēlēta lieliska grāmata – “Draudzības stāsti”. Malkai ugunskurā sprakšķot, bērniem un lielajiem malkojot tēju un ēdot cepumus, lieliskā atmosfērā pagāja vakara svētbriži, kuros izvēlētie stāstu lasītāji/ stāstītāji iepazīstināja klātesošos ar draugu atrašanas piedzīvojumiem. Jaukā un mierīgā atmosfērā raisījās pārdomas un sarunas.

Ļoti aizkustinoši bija redzēt un dzirdēt tik daudzus bērnus un pusaudžus, kuri uz skatuves dalījās ar saviem isākiem vai garākiem piedzīvojumiem. Priecēja arī runātājs Filips, kurš aizrautīgi un enerģiski atgādināja Bībeles stāstus. Iespaidīgs bija kristību mirklis un sabata vakara dziesma ar “Jēzus dzird” vārdu vizualizāciju.”

Liene: “Man ļoti patika visi priekšnesumi, bet īpaši palika atmiņā, kā ukraiņu meitenes dziedāja latviešu dziesmas. Tas bija ļoti skaisti un aizkustinoši!”

Emīls: “Man vislabāk patika mūsu priekšnesums, bet vislabāk atmiņā palika Cēsu kluba “Spožā bulta” priekšnesums.”

Lote un Betija: “Viss bija jauki. Ļoti patika ierindas mācības un nometņošanas nodarbības, no priekšnesumiem – kā aitiņas ganījās un degošais ērkšķu krūms, tas bija ļoti interesanti!”

Artūrs: “Mūsu priekšnesums un “Spožā bulta”, pārgājiens un vakara sanāksmes!”

Kristians: “MAN VISS PATIKA! Vislabāk – taisīt teātri un nodarbības!”

Kristiana mamma Madara: “Nedēļa pļāvā ar daudz nepazīstamiem, bet ĻOTI jaukiem cilvēkiem. Katra diena ar jauniem piedzīvojumiem un neziņu, kas tevi dienas gaidā sagaidīs un pārsteigs. Nometnes nedēļa ir ļoti svētīgi pavadīts laiks – laiks pārdomām, laiks pietuvināties Dievam, laiks jauniem draugiem. Šī nometne ir ļoti svarīga un vajadzīga jauniešiem, kuri pilnvērtīgi to pavada ar saviem vienaudžiem, turklāt bez ierīcēm, kuras aizstāj vērtīgas sarunas, smieklis, joki un izdarības. Var redzēt prieku bērnu acīs, izbaudot

šo nometni, un skumjas, ka nedēļa pagājusi tik ātri, jo NEVIENS nevēlas doties mājup. Tiešām LIELS paldies par iespēju būt šajā nometnē, augt un pilnveidoties gan maziem, gan lieliem! Liels paldies mūsu jaunajai direktorei Maijai, kura to visu uztur, jo citādi mums nebūtu bijusi iespēja nometni izbaudīt.”

SMILTENES “SMILŠU GRAUDI”

Aleksa Šadurska (14): “Darbā pie saimnieka mēs braucām ar laivu un vilkām no ūdens noplautās niedres, likām tās laivā. Man ļoti patika to darīt. Mēs palīdzējām arī Ansim, jo viņš nevarēja vairs paairēt, bija pārāk smaga krava, tad mēs ar Emīliju Rozi stūmām laivu ar Ansi un visām niedrēm, un Ansis iztēlojās, ka viņš tiek vizināts pa Venēciju.

Visvairāk man patika *Burbuļi* un volejbols. Es precīzāk iemācījos mest serves un uzzināju, ka volejbolā katram cilvēkam ir sava zona. Savukārt *Burbuļos* mūs pārsteidza ar burbuļu iesvētībām, skrienot pakaļ ar ziepju šķidrumu un putām, iesvētības izturēju ar prieku, skolotāja beigās bija visslapjākā.”

Emīlija Punte (11): “Man bija iespēja krāmēt briketes “Ģimenes šūpuļa” vajadzībām. Lai darbiņu varētu izdarīt veiklāk, veidojām ķēditi, kurā draudzīgi strādājām, dziedot dziesmas, laiks pagāja ļoti ātri.

No nodarbībām man vislabāk patika ādas apstrāde, kur veidojām rokassprādzīti, maciņu un citas sīkas lietas. Es nekad iepriekš nebiju veidojusi rokdarbus ar ādu. Es ļoti daudz ko jaunu iemācījos *Ierindas mācībā*, piemēram, izsoļot divās un trijās rindās. Visās nodarbībās bija ļoti jaukas skolotājas.”

Uzticamā direktoru komanda nometnes noslēgumā

Valkas “Vilki”

Teodors Punte (8): “Man bija *Smilšu māksla*, *Pogas* un *Bruņurupuči*. *Smilšu mākslā* taisīju visu ko no smiltīm, piemēram, kinētiskās smiltis, tās pēc pagatavošanas var mīcīt. Smiltis bija nokrāsotas dažādās krāsās, un tās varēju izmantot dažādu mākslas darbu veidošanai.

Vēl man ļoti patika sadraudzības spēle ar pērlītēm, kura bija pirms nodarbībām.”

Johans Oto (7): “Nodarbības izveidoju dažādas lietišas, piemēram, lietussardziņu *Varavīksnes apsolījumā*, no *Nometņošanas* nodarbības es atnācu ar ugunskurā ceptiem frī kartupeļiem un kečupu, citiem arī ļoti būtu gribējies tādu nodarbību. Iemācījos pats celt telti un likt akmeņus apkārt ugunskuram. Man bija viegli nokārtot eksāmenus nodarbību beigās.”

“Smilšu graudu” dalībnieki kopumā: “Esam ļoti pateicīgi par nodarbībām, par iespēju strādāt citu labā, par Dieva Gara klātbūtni, vadību, apsardzību visās nodarbībās un darbos pie saimnieka! Mūsu klubā nodarbības vadīja izaugušie Ceļa meklētāji – Gabriēla, Markuss un Tomass, un tā ir vislabākā dāvana, vislielākais iepriecinājums, kad Ceļa meklētājs, kas daudzus gadus ir bijis saņēmējs, kļūst par devēju, darītāju!

Īpaši novērtējam mūsdienu Ābrahāma – zemes saimnieka Jura Cīruļa – rūpes un dāsnumu, kā arī ciešo sadraudzību, kas izveidojas ar mūsu šī gada runātāju Filipu. Neaizmirstama nometne!”

TALSU “KALNĀ KĀPĒJI”

Ieva Truce: “Mana pirmā nometne kā kluba direktorei! Uz Ceļa meklētāju nometnēm braucu jau kopš 9 gadu

vecuma, šajā laikā ir izmēģinātas dažādas lomas – būt bērnam, dalībniekam; jauniešiem, kuram svarīgākais ir iepazīties ar citiem jauniešiem; būt par pavāra palīgu, bērnu audzinātāju, nozīmīšu vadītāju un pat vienu no galvenajiem nometnes runātājiem mazajā Ērgļu-Cēsu CM nometnē Covid laikā. Bet šogad bija citādāk. Dievs šogad bija devis jaunu lomu, pie kuras vēl tikai pamazām pierodu, – būt par CM direktori.

Pirmā diena, nepārtraukti iegūstot, saprotot un nododot informāciju, bija diezgan grūta, bet pārējās biju nedaudz apmulsusi no salīdzinoši brīvā direktora grafika, jo nometnēs biju pieradusi kaut kur doties, kaut ko vadīt līdz pagurumam, bet kā direktorei mana atbildība ir būt uz vietas, pārraudzīt un uzņemt atbildību, kas arī, protams, paņem savu devu enerģijas.

Viens no lielākajiem priekiem ir redzēt pārmaiņas bērnos. Vēl viens liels prieks bija par kādu Ceļa meklētāju, kurš, neskatoties uz to, ka ikdienā pavada daudz laika pie telefona, nometnes laikā bija gatavs to atdot savam audzinātājam, un mēs, pieaugušie, ik pa laikam brīnījāmies, ka tagad telefonu rokās ir nomainījusi lāpsta un jautājums: “Vai nav vēl kas, ko varētu izrakt?”

Šogad citāda noteikti bija arī mana motivācija, dodoties uz nometni. Ja citreiz vairāk vai mazāk tā ir bijusi par un ap *foršu* un vērtīgu laika pavadīšanu, tad šogad tā bija par kalpošanu Talsu klubam. Jāatzīst, ka ne vienmēr zināju, kas būtu patiesā kalpošana viņiem, bet tas spieda pie Kristus un pie atziņas, ka vēl joprojām maz ko saprotu un ka Viņš man ir tik ļoti vajadzīgs. Tā nu varu teikt: neskatoties uz to, ka esmu

augusi, meklēt īsto ceļu joprojām ir mana vajadzība un identitāte.”

RĪGAS KLUBS “7”

“Rīgas CM klubam “7” šī bija īpaša nometne, jo pirmo reizi tā notika kopā ar PM klubu, tāpēc arī skaitliski bijām gandrīz 50 cilvēki.

Nometne ir īpašākais laiks katru gadu, tas ir nedaudz līdzīgi, kā būt Debesīs kopā ar ticības brāļiem un māsām. Tāpēc, gatavojoties šai nometnei, lielākais izaicinājums bija izdarīt visu tā, lai cilvēki klubā darbotos kā ģimene – kad ir vajadzība vai kādam ir grūti, visi sanāk kopā un to izdara. Paldies katram mūsu kluba skolotājam un bērnam, jo, manuprāt, mūsu klubā šogad patiešām piedzīvojām debešķīgu mieru un prieku katru brīdi!

Mūsu klubs vienmēr izmanto iespēju koka konstrukciju būvēšanas vajadzību lietot kā iespēju bērniem apgūt praktiskas iemaņas darbā. Kluba skolotāji arī piedalās konstrukciju būvēšanā, māca bērnus, palīdz un visu pārrauga, bet kopumā visas konstrukcijas būvē bērni paši. Viņi mācās siet, zāgēt, plānot. Iespējams, ka pieaugušie to var izdarīt ātrāk, labāk, skaistāk, bet nometne taču ir domāta bērniem!

Piektdienas vēlā vakarā, dziedot slavas dziesmas Dievam, pie ugunsкура visi vienojāmies, ka mūsu klubs ir piedzīvojis skaistāko dienu savā pastāvēšanas vēsturē, jo šogad nometnē kristījās 4 cilvēki, no kuriem viena bija mūsu Ieva. Viņas ceļš pie Dieva sākās CM klubā “Rīga 7” pirms 7 gadiem, kad klasesbiedrs viņu uzaicināja uz CM mācību gada atklāšanu. Ieva iemīlēja savu CM klubu un draugus, ko tur ieguva, un viņas dzīve pamazām sāka

“Sadraudzība”

Talsu “Kalnā kāpēji”

mainīties. Viņa sāka iepazīt Dievu un izlēma savu dzīvi nodot Viņam. Taču pienāca laiks, kad Ieva nevarēja apmeklēt CM nodarbības. Šajā posmā Ieva pārliecinājās par to, ka Ceļa meklētāji ir neatņemama viņas dzīves sastāvdaļa. Savu skolotāju un draugu lūgšanu spēkā Ieva atgriezās CM un tika oficiāli uzņemta klubā.

2021. gada IMPACT nometnē runātājs Joakims Hjortlands izteica aicinājumu atsaukties tiem, kas vēlas kristīties. Ieva atsaucās šim aicinājumam un uzsāka mācīties Bībeles stundas. Nākamajā gadā Dieva žēlastībā pēc 3 gadu pārtraukuma notika CM nometne. Ieva vienmēr bija vēlējusies kristīties CM nometnē. Tā ir viņas lielā ģimene. Kopā ar saviem 3 jaunajiem brāļiem Ieva devās kristību ūdeņos.”

CĒSU “SPOŽĀ BULTA”

Lāsma Kaimiņa un Patrīcija

Oberte: “Šī gada nometni viennozīmīgi gaidīja ne tikai mazie Ceļa meklētāji, bet arī nu jau izaugušie Ceļa meklētāji, mēs, skolotāji. Tā bija vienojoša visiem savā starpā, it īpaši pārgājiena laikā, kad varējām viens otru atbalstīt un vilkt uz priekšu pat mūsu nometnes runātāju, kurš uzdrošinājās nākt ar mūsu klubu. Viņš mums ik vakaru stāstīja Bībeles stāstus, par kuriem varbūt bijām nedaudz piemirsuši, piešķirot tiem jaunu redzējumu.

Nometnē visus priecēja mūsu mīļais kluba direktors Ernests, kurš parūpējās par mums gan karstā laikā ar aukstiem saldējumiem, gan lietainā laikā ar uzmundrinošiem vārdiem.

Tomēr šajā nometnē vislielāko prieku Ceļa meklētājiem sagādāja jaunā nozīmīte *Lielais galda futbols*, kur paši varēja gan piedalīties, gan atbalstīt no malas, bet galvenais prieks bija par lielo turnīru starp

klubiem, kas notika nedēļas beigās un kur katrs varēja parādīt savas prasmes, pat pieaugušie.

DOBELES “GĀJPUTNĪ”

Sanita Bane: “Šī gada PM un CM sanāksmes bija tiešām īpašas priekš manis, domāju, arī priekš citiem. Šajā gadā runātājs bija no Filips no Dānijas. Tāpat kā citus gadus, arī šogad varējām baudīt priecīgu atmosfēru un Dieva klātbūtni rīta un vakara sanāksmēs. Katrā rītā un vakara sanāksmē varējām dzirdēt par kādu Bībeles varoni. Lielākoties šie materiāli tika ņemti no PM un CM burtnīcīnām, kuras katru rītu stundu pirms brokastīm atvērām, lai mācītos.

Noteikti gribu teikt, ka šīs sanāksmes ne tikai bērniem, bet arī pieaugušajiem nāca par svētību. Bērniem – jo katru rītu varējām atcerēties, par ko bijām mācījušies, ja nu gadījumā kāds bija tik ļoti saguris un miega pilnām acīm. Vislielāko motivāciju deva iespēja atcerēties katra rīta Bībeles atmiņas pantu, kas dažreiz nebija superviegls vai ļoti dzirdēts un populārs. Runājot par pieaugušajiem, gribu teikt, ka arī viņiem sanāksmes nāca par labu. Varbūt kāds stāsts bija zināms no galvas, bet, pavisam noteikti, bija vērtīgi to atcerēties un vēlreiz pārdomāt, un varbūt dažreiz pat uzpildīt esošās zināšanas ar jaunu informāciju.

Gribu pieminēt, ka šajā gadā mācījāmies par tādiem varoņiem kā Samuēls, Mozus un viņa brālis Ārons, Daniēls un viņa draugi, kā arī par virsnieku, kuru bija skārusi slimība un kuram tika teikts iet mazgāties 7 reizes, lai slimība viņu atstātu.

Domāju, katrs šīs sanāksmes gaidīja ar nepacietību, vismaz man tas tā bija. No katras šādas sanāksmes gāju atpakaļ uz klubu asarām acīs un domām, cik Dievs ir labs. Īpaši svarīgi ir pieminēt, ka visas nedēļas

laikā varējām no runātāja Filipa dzirdēt pamudinājumus lasīt Bibeli un ikdienas steīgā neatlikt lasīšanu uz vēlāku laiku.”

SIGULDAS “KLINŠU ĒRGLĪ”

Justs Jēkabsons: “Kristības tiešām bija neaizmirstama pieredze un arī vienreizējs – šī vārda tiešākajā nozīmē – piedzīvojums. No sākuma biju pret domu kristīties Ceļa meklētāju nometnē, taču esmu ļoti priecīgs, ka, Gustava pamudināts, tomēr piekritu kristīties nometnē. Man ļoti patika kopējais gājiens uz kristību vietu, pati šī vieta, kas bija tikko sakopta, ļoti skaista, kā arī cilvēki, kas bija kopā ar mani – gan skatītāji, gan klubs, gan savējie vistuvākie. Esmu tiešām pateicīgs Dievam par šo piedzīvojumu!”

Gustavs Melngalvis: “Es kristījos CM nometnē. Kristības sākās ar gājieni līdz netālam diķim, kurā kristījāmies. Tas vakars man bija, ir un arī paliks neaizmirstams. Ceru, ka šīs kristības iedvesmoja arī kādus citus cilvēkus kristīties vai nu kādā CM nometnē, vai arī ārpus tās.”

RĪGAS PM KLUBS “VARAVĪKSNE”

Junita Kaspars: “Šogad pirmo reizi bijām kopā ar savas draudzes CM klubu. Šis ir Agneses un viņas māmiņas Daces atmiņas un pārdomas par Ceļa meklētāju nometni.

Dace: Sveika, Agnese! Vai tu varētu, lūdzu, padalīties ar saviem iespaidiem no nometnes par Piedzīvojumu meklētāju nodarbībām? Kā tev liekas, vai tās bija interesantas?

Agnese: Jā, bija.

D: Labi! Kura no nodarbībām tev patika vislabāk?

Rīgas klubs “7”

Cēsu “Spožā bulta”

Dobeles “Gājputni”

A: *Smilšu māksla.*

D: Un kāpēc tieši *Smilšu māksla*?

A: Jo tur mēs taisījām smukas pudelītes, kurās bērām iekšā smiltis.

D: Ko vēl jūs darījāt?

A: Mēs taisījām zīmējumiņus.

D: Zīmējumiņus? Kāda veida zīmējumiņus?

A: Tur bija tāds zīmējums, mēs ņēmām nost papīrīti, un tur bija lipīga virsma, tad bērām virsū smiltiņas, ar pirkstiņu visu salikām un pēc tam nobērām smiltis nost. Man ļoti patika, jo mēs pēc tam varējām uztaisīt visādas smukas lietas *Smilšu mākslā*.

D: Ko tu vēl nodarbībās iemācījies?

A: Es uzzināju ļoti daudz par bruņurupučiem – kur viņi dzīvo un kādi viņi ir. Un vienreiz mēs aiztikām ĪSTU bruņurupuci!

D: Tur bija īsts, dzīvs bruņurupucis?

A: Jā, bija!

D: Vai vari pastāstīt, kādas atmiņas tev ir par pārgājienu, kas tev patika vislabāk?

A: Man patika braukt ar traktoru! Man arī patika, ka mēs varējām barot gotiņas, kaut viņas mazliet smirdēja... Bet tas vienalga! Un vēl man patika, ka tur bija maziņie teliņi. Ļoti liela un skaista saimniecība!

D: Jā, es arī biju saimniecībā kopā ar Agnesi ekskursijā, un man arī liekas, ka tas tiešām ir brīnišķīgi, kā Dievs dod gan gudrību, gan tādu pacietību pārvaldīt to visu. Tas tiešām ir apbrīnojami, kā tādā lielā saimniecībā viss notiek, viss darbojas! Uzzināju daudz ko jaunu. Tiešām, slava Dievam par tādu iespēju tur pabūt, paldies saimniekam Jurim Cīrulim!

Par nodarbībām es pati varu pastāstīt, ka man tās šķita ļoti organizētas, ļoti pārdomātas, ļoti skrupulozi bija izdarīts viss, lai bērniem būtu interesanti, aizraujoši, lai būtu nodrošināti visi materiāli.

Rīgas PM klubs "Varavīksne"

Skolotājiem ir apbrīnojama izturība – četru dienu garumā darboties ar mazajiem, no kuriem katram ir savas rakstura iezīmes – kādam varbūt kaut ko gribas darīt, kādam negribas, kādam gribas gulēt, kādam gribas dzert, kādam ir karsti... Lai visu to savāktu un pārvaldītu, vajadzīga liela pacietība. Liels, liels paldies skolotājiem! Šīs nometnes laikā varēja just Dieva vadību it visā. Visiem organizatoriem liels, liels paldies! Viss bija sakārtots, izplānots pa laikiem, vienkārši brīnišķīgi!

A: Es gribēju teikt paldies par to, ka varējām nometnē būt! Paldies par visu, ko mums deva skolotājas, par visu, ko viņas ir mums devušas.

OLAINES "DZĒRVES"

Anita Feldmane: "Kāds patiešs mierinājums no Kunga! Kad tuvojas nometne un kad ticēt nozīmē "darboties", tad īpaši izteikti kļūst redzami Dieva plāni priekš tevis paša. Nometne ir izaicinājums. "[...] te sastopami ir cilvēki, kuri rūpējas par pamatprincipiem, nevis alkst pēc paaugstinājuma. Viņam ir vajadzīgi cilvēki, kuri vairāk domā par pienākumiem, nevis par atalgojumu." (E. Vaita. "Kristus dziedinošā kalpošana")"

RĒZEKNES KLUBS "RĒZEKNE"

"Rēzeknes CM klubam šī bija pirmā nometne. Rēzeknes draudzei ir vairāk nekā 100 gadi, un vairāk nekā 10 gadus ir lūgts par CM klubu Rēzeknē, tāpēc mums visiem šis bija īpašs notikums, vēsturisks brīdis gan mums pašiem, gan arī "Debesu vērotājiem".

Esam Covid laika klubs, un vairāk esam strādājuši ar bērniem attālināti. Klātiene, tas jau bija ekskluzīvi gan

Olaines "Dzērves"

gada tikšanos kontekstā, gan šajā lielajā vasaras nometnē. Tā ir liela priekštiesība – satikties, apskauties, apmainīties laba vēlējumiem, kādām pārdomām!

Ļoti uzrunāja nometnes organizatoriskā puse, tik ļoti viss bija pārdomāts, līdz detaļai. Organizatoru komanda – malači! Paldies!

Esam pateicīgi Dievam, ka Viņš sargāja katru bērnu nometnes laikā, arī brīdī, kad mūsu teritorijā stiprs vējš nopūta jumtu lielajai teltij.

Paldies klubu direktoriem, pavāriem, sargiem, nodarbību vadītājiem, Bībeles varoņiem, kuri atrada laiku pie mums atceļot (sevišķi Sārai :)), cilvēkiem ar "melnajām kastītēm" (filmētājiem) – video katras dienas beigās ar nometnes dienas notikumu atskatu mums lika nobirdināt nevienu vien prieku asaru. Bērni šos video gaidīja ar īpašu prieku. Tagad *YouTube* varam tos skatīt atkal un atkal. Paldies katram brīvprātīgajam un pāri visam – Debesu Tēvam! Paldies slavētāju komandai par lieliskajām dziesmām, paldies katram, kas kāpa uz skatuves ar saturīgu vēstījumu un arī veselīgu humoru! Paldies jums visiem par gabaliņu no Debesu valstības!

Vislielākais brīnums, ko piedzīvojām nometnes laikā, bija izmainītas cilvēkbērnu sirdis, kas tiecas pretī Dievam un visam, kas labs. Paldies arī klubam "Iskatel", ka uzaicināja mūs sadarboties un pavadīt šo nedēļu kopā. Novēlam visiem jauno mācību gadu bez pandēmijas ierobežojumiem! Bet, ja tie tomēr būs, tad lai atmiņas par šo nometni stiprina gan pieaugušo, gan bērnu sirdis! Hei, visi klubi!"

Rēzeknes klubs "Rēzekne"

MISIJA

INDIJAS BĒRNU PROJEKTS –

11. MĀCĪBU GADS!

Sigita Pešele –
ADRA Latvija Indijas bērnu
projekta koordinatore,
Rīgas 7. draudze

Vineta Krauliņa – Indijas
bērnu projekta dalībniece,
Rīgas 1. draudze

Dārgie “Adventes Vēstu” lasītāji un ziedotāji! Ar jūsu lūgšanu un ziedojumu atbalstu ADRA Latvija iesāktajā projektā jaunajā mācību gadā mūsu astoņi bērni turpina iet skolā! Ļoti strauji atkal ir pagājis viens gads, sākas jauns mācību cēliens, un vēlos sniegt īsu informāciju par mūsu projektu.

Ja man lūgtu īsumā raksturot šo projektu, es teiktu, ka tas ir stāsts par CERĪBU, cerību dzīvībai, dzīvei un MŪŽĪBAI. Tas ir stāsts par bērnu un ģimeņu glābšanu.

Skolas maksa pieaug vairāku iemeslu dēļ (jo augstāka klase, jo lielāka maksa, kā arī vispārējais sadārdzinājums pasaulē). Saņemot jauno aprēķinu, šķita, ka mums

nepietiks līdzekļu, domāju, vai varēsim nākošgad turpināt, jo ļoti labi apzinās, kā ceļas cenas Latvijā un cik grūti kādam ziedotājam varētu būt turpināt piedalīties ziedojumos šim projektam. Bet Dievs bija svētījis ziedotāju sirdis pa visiem kopā saziedot tieši tik, cik bija jāpārskaita šim mācību gadam. Summa bija visaugstākā no visiem gadiem, bet pietika. Pateicība jums un Dievam!

Vēlos nedaudz raksturot mūsu audzēkņus.

SAI MERIT SKOLĀ MĀCĪBAS TURPINĀS.

Ašvins (Ashwin, 7. kl.). Viņš mācās labi, un vecāki ir pateicīgi par

Ašvins Vutukuri ar vecākiem

Raješa un Revathi
vecmamma

Arvinds ar māti

Sivamani

Sivamani māte

šo projektu. Gan tēvs, gan mamma ir laukstrādnieki, viņiem nav savas zemes vai mājas īpašumā, ģimene dzīvo valsts piešķirtā mājoklī. Ašvins vēlas kļūt par skolotāju.

Arvinds (10. kl.). Fotografijā redzams, ka Arvinds ir izaudzis daudz garāks par māti. Kad viņu paņēma šajā projektā, viņš bija pavisam mazs un iekēries mammas rokā. Kad jautāju Vinetai Krauliņai atmiņas par šo zēnu, viņa teica: “Kad tikko sāku braukt uz Indiju, atceros, ka Arvinda mamma bija lielā izmisumā, jo viņas vīrs bija miris un Indijas kultūrā sievietes ar bērniem otrreiz neviens neprec, tas nozīmē dzīvi nabadzībā. Mamma no izmisuma bija mēģinājusi izdarīt pašnāvību, lietojot žurku indi, jo nevarēja bērniem nodrošināt skolai vajadzīgo apģērbu un apavus. Viņa bija izdomājusi, ka tad, ja nomirs, valsts rūpēsies par bērniem un viņiem būs iespēja iet skolā. Mēs tēti Arvindam atdot nevaram, bet, maksājot par skolu, iedodam dzīves jēgu arī mātei.”

Sivamani (9. kl.) bija ļoti kustīgs, hiperaktīvs bērns. Turpinot mācības, viņš ir kļuvis nopietnāks. Tēvs bija pametis ģimeni, mātei bija depresija

un zēnam – liela trauma. Tajā brīdī sākās Indijas bērnu projekts, un viņiem abiem pavērās cerība jaunai dzīvei. Šogad Sivamani mainīja skolu administratīvu iemeslu dēļ un turpinās mācības *Miryalaguda* skolā.

NUZVIDAS SKOLĀ TURPINA MĀCĪTIES:

Greisija (Gracy, 7. kl.). Meitenes tēvs bija ļoti atkarīgs no alkohola un fiziski vardarbīgs pret Greisijas māti – sita viņu, kad bija dzēris. Kad mēs sākām piedalīties Indijas bērnu projektā, Greisijai pavērās iespēja iet skolā un būt prom no vardarbīgās atmosfēras. Tagad tēvs katru nedēļu piedalās *Zoom* sanāksmju dievkalpojumos, viņam ir laba balss, un viņš dzied dziesmas Dievam. Tas, ka Greisijai ir iespēja mācīties, motivē tēvu turēties un nelietot alkoholu. Par viņu daudz lūdz Dievu vietējie draudzes Bībeles skolotāji. Aizlūdziet arī jūs, lai Dieva Vārds dara pilnīgas pārmaiņas šajā cilvēkā! Greisija ir priecīga, pateicīga un vienmēr smaidoša. Indijā iespēja iet skolā ir neaptverama bagātība un privilēģija, viņa to novērtē.

Ramadevi (11. kl.) smaida no visas sirds. Viņas tēvs bija depresīvs savu veselības problēmu dēļ, bija drūms un nekomunikabls, bet, kopš Ramadevi ir iespēja mācīties, ir kļuvis enerģisks un aktīvi darbojas draudzē. Ramadevi ir laimīga, viņa ir ļoti labi apguvusi angļu valodu, palikuši divi gadi Nuzvidas skolā, un tad viņas sapnis ir iegūt augstāko medmāsas izglītību.

Manohars Satviks (12. kl.) – šis zēns ir pazemīgs un pateicīgs, zēns, kas visu novērtē. Viņa tēvs mira 2005. g. satiksmes negadījumā. Toreiz māte bija bez līdzekļiem un pilnīgā bezcerībā, jo viņai nebija pat iespēju nodrošināt visvienkāršāko ēdienu mazajam zēnam. Sludinātais Džozefs (*Joseph*) pieņēma viņu savās mājās kā audžu dēlu. 2015. g. jūnijā mēs sākām maksāt par viņa mācībām, un Satviks iestājās Nuzvidas skolā. Šis ir viņa beidzamais mācību gads. Viņš vēlas kļūt par ārstu.

Raješs (Rajesh, 12. kl.) mācās *Velocity Junior* koledžā Khammmas (*Khammam*) pilsētā. Viņš ir Revathi brālis, un viņu stāsts ir tāds, ka brīdī, kad sākās Indijas bērnu projekts, viņa vecāki bija šķīrušies, māte

Greisija Nuzvidas skolā

Greisijas vecāki

Ramadevi Nuzvidas skolā

Ramadevi vecāki

MISIJA

bija aizgājusi prom, un viņš ar otru brālīti un māsiņu Revathi dzīvoja citā ciematā pie vecmāmiņas. Vecmāmiņa kājām mēroja tālo ceļu ar visiem trim bērniem pie rokas uz Amapetas ciematu, kur notika Māra Krauliņa rīkotās evaņģelizācijas sanāksmes. Šī projekta rezultātā vecāki jau vairākus gadus atkal dzīvo kopā, un tēvs ir Bībeles skolotājs.

Revathi ir sākusi otro mācību gadu Māszinību bakalaura programmā "Angels College of Nursing Khammam".

Mēs zinām, ka Dievs pārvērs lāstus svētībās, un Indijas bērnu projekta gadījumā tas izskatās šādi: COVID-19 situācijas dēļ, kad skolas bija slēgtas, tika sākti iknedēļas dievkalpojumi Zoom platformā; tajos piedalās visas ģimenes, bērni vada dievkalpojumus, visi kopā dzied Dievam, klausās Dieva Vārdu, aizlūdz viens par otru un citiem, skaita Bībeles pantus no galvas un ir regulārā garīgas sadraudzības vidē. Tas nes pārmaiņas, un garīgā izaugsme turpinās plašāk, ne tikai pie projekta bērniem, bet arī pie viņu vecākiem, brāļiem un māsām.

Lūdziet Dievu par viņiem! Zinu, ka viņi ik nedēļas aizlūdz par mums.

Tie, kas vēlas atbalstīt šos bērnus, ziedojumus var ieskaitīt SDA Latvijas draudžu savienības kontā LV80UNLA0001000701126 ar norādi "Indijas bērnu projektam". Paldies jums!

**Tie, kas lasa par Indijas bērnu projektu pirmo reizi vai ir piemirsuši noiето ceļu, var iepazīties ar visu informāciju žurnāla "Adventes Vēstis" rakstos: 2013. gada marta un oktobra numurā, 2014. gada maija numurā, 2015. gada oktobra numurā, 2016. gada augusta numurā, 2017. gada septembra numurā, 2018. gada novembra numurā, 2019. gada septembra numurā, 2020. gada novembra numurā un 2021. gada novembra numurā. Internetā: <https://adventisti.lv/lv/Adventes-vestis>*

Manohara mamma

Arvinds

Raješs Marikanti ar vecākiem

Revathi, Raješa māsa

Manohars Nuzvidas skolā

CEĻŠ KOPĀ AR DIEVU

Mūsu draudzes saraksts atklāj, ka vasaras mēneši bijuši bagāti kristībām. Jūnijā dažādos gados notikušas 18 kristības, bet jūlijā – 15. Starp tām ir **Edītes un Valda Birziņu kristības** ar iespaidīgāko stāžu draudzē. Valdis ir draudzes loceklis 75, bet Edīte – 60 gadus.

Daina Sproģe: Pastāsti, Valdi, kāds bija ceļš pie Dieva un kristībām? Kā tas notika?

Valdis Birziņš: Slava un pateicība Debesu Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam!

Mani vecāki un vecvecāki bija dievbijīgi 7. dienas adventisti. Mamma – Sužu Misijas skolas absolvente 1930. gadā (Anna Franciņa; skat. “SDA Latvijas

Edīte un Valdis

draudžu vēsture” 41., 42. lpp.), tētis – saimnieka dēls. Iepazinušies, apprecējušies, un tā izveidojusies ģimene ar sešiem bērniem dzīvei laukos. Bet kur lai dzīvo? Vectēva mājā vietas trūkst. Vectēvs saimniecības zemi sadalīja saviem bērniem, tie ar laiku uzcēla mājas uz savām zemēm un tās apsaimniekoja. Viri veica lauku darbus tā, lai ģimenēm būtu nodrošināta pārtika, sievas audzināja bērnus un darīja dažādus mājas pienākumus.

Pateicība Dievam, ka mamma prata ieaudzināt visos bērnos pareizu attieksmi pret Dieva Vārdu! Tā jau bērnībā apguvām patiesu dievbijību, pareizu kristīgu dzīves veidu. Tad pienāca laiks, kad ierosināja pievienoties draudzei ar kristībām. Iebildumu nebija. Bet kā to visu paveikt tajos gados? Tagad to grūti saprast, jo ir citādi apstākļi, citādas iespējas. Nebija asfaltētu ceļu, vieglās automašīnas. Lielākus attālumus veica ar zirgvilkmes ratiem vai velosipēdu. Man tas radīja dažas problēmas tajā laikā. Kristības bija paredzētas tēva mājās “Plūdoņos” piektdienas vakarā. Tad dzīvoju un strādāju Ventspils rūpkombinātā. Man nebija ne mašīnas, ne velosipēda, ne zirga, bet attālums apmēram 40 km. Kā pēc darba dienas tur nokļūt?!

Aizņēmos no darbabiedra velosipēdu un steidzīgi braucu pa grantēto lielceļu, lai laikā paspētu nokļūt galā. Ceļā gadījās arī krist, bet bez traumām. Tēva mājās nonācu laikā, bet krietni sasvīdis no steigas. Sludinātājs ieteica atlikt kristības līdz rītam. Tā arī notika.

1947. gada 6. jūnijs. Sabata rītā agri jau bijām Stendes upes krastā. Bijām divi kristībnieki – mans brālis Viktors un es, Valdis. Kristīja sludinātājs no Talsiem brālis

E. Pavasars. Iznākot no ūdens, spoži rīta saules stari apgaismoja šo vietu. Līdzīgi viss dzīves gājums ticis Dieva žēlastības, vadības, apsardzības apgaismots!

D. S.: Edīt, kā Tu iepazinies ar Dievu un tiki kristīta?

Edīte Birziņa: Vecāki bija Slokas draudzē, tur jau no bērnības dzirdēju Dieva Vārdu, klausījos Rakstu izpēti. Bībeles stundas pasniedza draudzes vecākais Freimanis, mācību pabeidza Valdis, 1962. gada 8. jūlijā mani kristīja E. Pavasars.

D. S.: Edīte un Valdi, kā jūs satikāties, iepazināties un sapratāt, ka turpmāk dzīvē jāiet kopā?

E. B.: Valdis atnāca no Siguldas uz Jūrmalu darba dēļ. Strādāja kopā ar manu tēvu, ienāca mūsu draudzē. Bijām kopā sabatu pēcpusdienās, draudzes pasākumos. Man patika viņa nopietnā attieksme ticības jautājumos.

V. B.: Stipru sāpju dēļ nokļuvu slimnīcā. Tur mani apmeklēja Edīte. Viņa bija ļoti rūpīga, sirsnīga, kalpoja draudzē. Sarunās atklājās, ka viņa mīl mūsu Pestītāju. Sapratu, jāprecas, citādi palikšu vecpuišī.

D. S.: Kad un kurš mācītājs jūs laulāja?

E. B.: Laulības notika 1962. gada 16. septembrī, laulāja A. Čolders. Mums nebija gredzenu, arī plīvurs izpalika. Čolders bija ļoti principiāls – ir vai nav saskaņā ar Bībeli. Bija, kam tas nepatika.

D. S.: Valdi, Tu ātri sāki kalpot draudzē. Vai šajā darbā Tevi pamudināja sludinātājs vai nepieciešamība?

V. B.: Atbilde varētu būt, ka šie abi un Kunga dots uzdevums draudzei un ikvienam draudzes loceklim Mat. 28:19, 20. To nedrīkstam aizmirst. Tāpat Atkl. 14:6–12.

D. S.: Valdis aktīvi kalpoja, kā tas ietekmēja Tevi, Edīt?

E. B.: Valdis daudz laika veltīja Rakstu pētīšanai, svētrunu gatavošanai, apmeklējumiem. Dzīvojām laukos: lopīni, dārzs, māja, tas bija manā ziņā.

D. S.: Bija laiks, kad draudze kopējās dziesmas dziedāja Tavas klavierspēles pavadībā. Tev pašai ir skaists soprāns. Vai piedalījies priekšnesumos?

E. B.: Tukuma draudzē dziedāju korī, bet, kad Valdi uzrunāja, lai viņš arī Kandavas draudzē runātu svētrunas, tad braucu viņam līdz, lai tur, spēlējot harmoniju, pavadītu kopējās dziesmas.

D. S.: Valdi, mēs Tevi pazīstam kā mūziķi, kura instruments ir zāģis. Kā to apguvi? Vai esi spēlējis arī citus instrumentus?

V. B.: Atklāti sakot, visa ģimene bijām ar mūziku ķerti – cits vairāk,

cits mazāk. Mamma spēlēja septiņstīgu ģitāru un cītaru un bija laba dziedātāja, bieži soliste. Bērni visi bijām dziedātāji. Vienīgi brālis mācījās Ventpils mūzikas skolā, bet no 4. klases viņu paņēma un aizsūtīja uz Melno jūru par jūrnieku. Tā kā viņš sestdienās attiecās no darbiem, viņu domāja tiesāt, bet Dievs visu izveidoja citādi. Esošo pavāru piekēra produktu zagšanā un pārdošanā. Viņa vietā par pavāru līdz dienesta laika beigām iecēla brāli. Viņš tik labi prata šo darbu, ka nebija vajadzības pēc sievas – pats visu prot! Pēc dienesta mūzikas skolā gūtās zināšanas izmantoja draudzēs kā diriģents.

Man nav mūziķa izglītības, apguvu sešu instrumentu spēli pašmācības ceļā. Pirmais instruments bija mutes harmonikas. To apguvu darba vietā brīvā laikā. Tad sāku spēlēt mammas septiņstīgu ģitāru. Pēc tam apguvu krievu 60 basa

“garmošku” – ermoņikas. Kad laukos tēva mājās spēlēju šos instrumentus, jaunieši svētdienās nāca klausīties.

Ar zāģi gāja grūtāk, jo nezināju, kā ar to var spēlēt. Tanī laikā Rīgas 1. draudzē bija brālis Tenisons. Ja pareizi atceros, viņam Dārziņos bija neliela māja. Nolēmām divatā aizbraukt un apsveikt vārda dienā – Jānos. Pēc dažām pārrunām viņš, priecīgs un pateicīgs par mūsu ierašanos, ienāca ar zāģi un sāka spēlēt. Tas nu bija pārsteigums man. Tikai vēroju, kā viņš to dara, un ievēroju, ka man tēva mājās ir tieši tāds zāģis. Radās doma, ka jāizmēģina. Tā sākās mokas man un zāģim; kādas sekas tādām mokām, to jau daudzi zina. Pēc zāģa vēl apguvu akordeonu, lai spēlētu sev par patiku. Tad vēl spēlēju pūtēju orķestrī tubu – basu. Pēc pārcelšanās uz dzīvi Tukumā bija grūti attāluma dēļ sadarboties.

D. S.: Valdi, Tu esi sacījis daudz svētrunu. Vai ir kāda Tevis iemīļota tēma?

V. B.: Ja esam labprātīgi iet un darīt, ko Dievs vēlas, tad Viņš kārtu visu tā, lai mēs būtu tur, kur ir vajadzība un kur mēs paši augtu. Ne vienmēr tas ir viegli, bet svētīgi gan. Piemēram, 1962. gadā mani ievēlēja par vecāko Slokas draudzē. Tur nebija sludinātāja. Draudzes vecākajam bija jākalpo – nebija viegli, bet svētīgi gan! Kad šķita, ka ilgāk tā nespēšu kalpot, nāca atvieglojums – vadība atļāva Rīgas 7. draudzes mācītājam kalpot arī Slokā. Tā divas reizes mēnesī brālis E. Linkevičs kalpoja Slokas draudzē. Par pārējo bija jādomā draudzes vecākajam, bet tas bija pusslodzes darbs.

Tajā laikā katru ziemeļu bija evaņģelizācijas un pravietojumu skaidrošanas dievkalpojumi. Arī tajos bija dažreiz jākalpo.

Visiem iemīļotai tēmai jābūt: “Redzi, Es nāku drīz!” (Atkl. 22:12). Šai tēmai agrāk veltītas 18 svētrunas, un tām jāsaskan ar notikumiem dzīvē. Vai neredzam, kā ikdienas dzīves notikumi liecina un rāda uz šo vārdu drīzu piepildīšanos – uz drīzu Kunga nākšanu?

D. S.: Edīt, arī Tu esi dzirdējis daudz sludinātāju svētrunas. Kādi temati Tev spilgtāk palikuši atmiņā?

E. B.: Iespaidīgs bija A. Čolders, arī E. Linkevičs. Viņa laikā es pārrakstīju dziesmu grāmatu, E. Vaitas grāmatas, piemēram, “Lielo cīņu”. Tuvāk mūsdienām bija Voldemāra Ārmaņa un sirsnīgās Andreja Zilgalvja svētrunas. Viņi savienoja Bībeles mācības ar cilvēkiem vajadzīgo reālajā dzīvē.

D. S.: Valdi, kāda svētrunu tēma būtu aktuālākā šobrīd?

V. B.: Vai var būt vēl aktuālāka tēma par gatavību Kristus otrajai atnākšanai? Evaņģelizācijas darbs iesākās Vasarsvētkos ar Svētā Gara saņemšanu, to ziņo Apustuļu darbu 2. nodaļa. Viss viņu dzīvē izmainījās – viņi sāka runāt, kā Gars tiem deva izrunāt (4. p.). Svētā Gara dotie vārdi tik spēcīgi ietekmēja ļaudis, ka viņi jautāja apustuļiem: “Ko lai mēs darām?” (37. p.) Pēc padoma saņemšanas “draudzei pievienojās ap 3000 dvēseļu” (41. p.).

Kungs skaidri pasacīja, ka, saņemot Svētā Gara spēku, Evaņģēliju sludinās “līdz pašam pasaules galam” (Ap. d. 2:1, 8). Šeit rodas dažas problēmas. Vai visi saņem Svēto Garu? To Dievs dod “tiem, kas Viņam paklausa” (skat. Ap. d. 5:32).

“Svētā Gara spēks ir tik varens, ka var pārveidot jebkura cilvēka dzīvi [...]. Kad cilvēks ienāk Dieva mīlestībā un Svētais Gars, tad īstenojas vārds Rom. 8:14 “Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni.”” (L. E. Frūms “Iepriecinātāja nākšana”, 1. tēma).

Mat. 25. nodaļa atklāj, ka pusei no Līgavaiņa gaidītājam nav eļļas, tomēr tās mierīgi gul. Eļļa ir Svētais Gars. Kur un kā to saņemt, ja par to nerunā un nemāca? “Bet kādu tematu šodien apskata vismazāk? Un kāds apsoliņums piepildās vismazāk? Par Svēto Garu tiek runāts tikai gadījuma pēc, un drīz vien viss tiek atkal aizmirsts.” (E. Vaita. “Izmeklētas vēstis” 1. grāmata, 157. lpp.). “Dieva Spēks gaida, lai draudze to lūgtu un saņemtu.” (E. Vaita. “Laikmetu ilgas”) “Lūdziet lietu no Tā Kunga vēlajā lietus laikā! [...] Viņš tiem dos lietu papildnam.” (Cah. 10:1, Glikas tulk.) Tas ir brīnišķīgs apsoliņums istajā laikā! Satver to, tici tam un lūdz pēc tā sev un draudzei!

D. S.: Edīt, Tu biji un esi sabatskolas skolotāja. Kā gadu laikā ir mainījusies sabatskola?

E. B.: Jā, kādreiz stingri turējās pie izpētes materiāla, reizēm pa rindkopām sekoja, vai visi jautājumi tiek precīzi pārrunāti. Kad izpēti sāka grupiņās, kļuva sirsnīgāk, brīvāk. Dalībnieki vairāk atraisās, piedalās ar saviem jautājumiem.

D. S.: Pēc pandēmijas ierobežojumiem mums grupiņas

nav atjaunotas. Vai arī tagad tās būtu vēlamas?

E. B.: Ja vien to atļauj sanitārie noteikumi, noteikti! Tur iemācās līdzdalīt vēsti interesentiem.

D. S.: Valdi, Tu daudzus gadus biji Bībeles izpētes skolotājs. Pēc divarpus pandēmijas gadiem mūsu draudzē vēl nav atjaunota Bībeles izpēte grupiņās. Vai šāda draudzes locekļu aktīvāka iesaiste būtu vēlama?

V. B.: Jāslavē Dievs par iespējām noturēt dievkalpojumu! Jāslavē Dievs, ka ir gudri Bībeles izpētes nodaļas vadītāji! Jāslavē Dievs par iespēju draudzei kopīgi pētīt Bībeli skolotāja vadībā! Neredzu vajadzību atjaunot mazās izpētes grupas, jo vīrusa pandēmija atkal atjaunojas un papildus vēl citas slimības. Jo tuvāk nāk Kunga diena, jo grūtāk darbam. Jālūdz Dievs, lai ilgāk dotu tādu brīvību un ar Svēto Garu piepildītus skolotājus.

D. S.: Edīt, kāds ir Tavs novēlējums draudzei?

E. B.: Ir sacīts: “Kam ir Mani baušļi un kas tos tur, tas Mani mīl.” Nevar turēt to, ko nezina, tādēļ no sirds novēlu stingri turēties pie Dieva Vārda un vienotības tā izpētē. Lai piepildās Jāņa ev. 17:23: “Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu esi Mani sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat, kā Mani esi mīlējis.”

D. S.: Valdi, kāds ir Tavs vēlējums ticības māsām un brāļiem?

V. B.: Vēlējums pārmaiņu laikā draudzei un ikvienam Dieva bērnam: “Bet jūs, mīļotie, stiprinādamies savā visusvētākajā ticībā, lūdziet Dievu Svētajā Garā. Un pasargait sevi Dieva mīlestībā, gaidīdami mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, lai iemantotu mūžīgo dzīvību.” (Jūdās 20, 21) Ikvienam novēlu tik labi iepazīt Kungu Jēzu Kristu, ka var patiesi, no sirds lūgt: “Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek kā Debesīs, tā arī virs zemes.” (Mat. 6:10) Veiksmi visiem!

Sagatavoja Daina Sproģe, Tukuma draudze

KOSMISKĀ SABIEDRĪBA: VAI PIRMS GRĒKA PASTĀVĒJA DEBESU SVĒTNĪCA?

Anhels Manuels
Rodrigess (Ángel
Manuel Rodríguez)

Tulkija Andrijs
Pešēlis

Domāju, ka šis jautājums ir par pašu Debesu svētnīcu, tās dabu un mērķi, pirms kosmosā ienāca grēks. Bībeliskā atklāsme sniedz informāciju, kas izlej gaismu pār šo jautājumu un izceļ pašu Dievu.

Dievs Radītājs

Mācība par radīšanu ir būtiska Debesu svētnīcas teoloģijā. Te vēlos pieminēt trīs elementus par Dievu un radīšanu.

Vispirms, ikviens Trīsvienības dalībnieks bija tieši iesaistīts radīšanā – Svētais Gars (1. Moz 1:2), Dēls (Jņ. 1:1-3) un Tēvs (1. Moz 1:1, Ebr 11:3). Šis viens Dievs radīja visa kosmosa pilnību – kosmosu pašu un visu, kas tajā. Bez tam Viņš pats konsekventi nepieder pie radības.

Otrkārt, radot ar vārda palīdzību, starp Radītāju un radību pastāv distance. Viņš nav iesprosts radībā.

Treškārt, Dievs eksistēja pats par Sevi ārpus kosmosa, kuru ir radījis. Tā kā Radītājs ir tālu ārpus Savas radības – Viņš ir transcendentis Dievs –, radība nespēj ietvert Viņa dievišķības pilnību, kā to norāda 1. Kēn 8:27: “Lūk, debesis un debesu debesis nav spējīgas Tevi pilnā mērā uzņemt.”

Dievs ir vienīgais Dievs

Trīsvienība, kas pēc dabas un būtības atšķiras no radības, tomēr ienāca radībā, lai mājotu starp radītām būtnēm (2. Laiku 30:27). Tā bija dievišķās mīlestības atklāsme radībai. Dievs Sevi ierobežoja radītājā telpā, lai būtu pieejams Saviem bērniem. Tādēļ radīšanas brīdī Dievs pazemojās, lai mājotu radības vidū. Dziesminieks norāda uz radīšanu un izceļ to, ka zeme tapa stingri nopamatota – “Tavs goda krēsls stāv stipri no sendienām, Tu, Dievs, esi no mūžības uz mūžību” (Ps. 93:2). Dieva

valdošā klātbūtne no Viņa svētnīcas ilgst kopš senatnes – no paša sākuma, taču Dievs pats ir mūžīgs. Jeremija raksta: “Tu esi godības tronis, augsts no paša sākuma, mūsu svētuma vieta!” (Jer. 17:12, 1. Moz. 1:1). Viņa tronis apzīmē arī Viņa svētnīcu un varas spēku (Ps. 11:4, 103:19). Šo svētnīcu nav būvējušas cilvēku rokas, bet gan pats Dievs (Ebr. 9:11). Šajā unikālajā telpā Debesu būtnes kalpo tur mājajošajam Dievam un pielūdz Viņu (Ps. 103:19–22). Kopš grēks ienāca kosmosā, Dievs izvēlējās tā problēmu risināt no Sava Debesu mājokļa (1. Kēn. 8:30, 32, 38, 39). Dēla pestīšanas darbs pie krusta un Debesu svētnīcā spēj dot gala risinājumu kosmiskajam konfliktam. Zemes svētnīca bija sava veida Kristus darba ilustrācija (Ebr. 10:1).

Atpakaļ pie sākuma: mājajošais Dievs

Kas notiks pēc tam, kad kosmiskais konflikts taps atrisināts? Dievs turpinās būt klātesošs. Viņa klātbūtne ir nepieciešama radības eksistencei; ja radība paliktu savā vaļā, tā ietu bojā. Tādēļ kosmosa vēsturē pienāks jauna nodaļa – Dievs pārvietos Savu mājvietu uz mazo planētu, kura atrodas Piena ceļa nomalē. Tā ir planēta Zeme. Atklāsmes grāmatas autors šo Dieva mājokli redzēja, kad no Debesīm uz zemi nokāpa Jaunā Jeruzaleme. Par Jauno Zemi viņš raksta: “Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa laudis, un Dievs pats būs ar viņiem.” (Atkl. 21:3)

Kāpēc Dievs pārcelsies uz šejieni? Varbūt tāpēc, ka te mājās Viņa Dēls, kurš ir mūsu brālis.

No “Adventist World”/
2022. gada jūnijs

Ar visskaistāko un visiespaidīgāko ainojumu Dieva Vārds rāda, cik liela nozīme Dieva acīs ir mūsu miesas stāvoklim un kā Viņš skatās uz atbildību, kura gulstas uz mums, lai uzturētu to vislabākajā veidā: “Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem.”; “Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat.” (1. Kor. 6:19 un 3:17). “[...] paklausība veselības likumiem nav vis upuris vai sevis aizliegšana, bet – kā tas patiesībā ir – nenovērtējama priekštiesība un svētība.” (E. Vaita. “Audzināšana”, 205. lpp.)

Viens no Dieva dotajiem veselības principiem ir svaigs gaiss, kuru organisms var saņemt ieelpojot. Diennakts laikā cilvēks ieelpo vidēji 20 000 reižu, bet vai elpojam pareizi? Liela daļa cilvēku neelpo pareizi, jo elpo, izmantojot tikai krūškurvja augšdaļu, līdz ar to ieelpa ir sekla un plaušas netiek pienācīgi ventilētas. Pareizi būtu veikt dziļo elpošanu, aktīvi iesaistot arī diafragmu. (<https://youtu.be/c5u7GE-ts0> Vai tu proti elpot?)

“Lai asinis būtu labas, mums jāelpo pietiekami dziļi. Asinis attīrās, ar pilnu krūti ieelpojot tīru gaisu, kas piepilda plaušas ar skābekli. Tas piešķir asinīm gaišu krāsu un nes dzīvinošo straumi pa visu organismu. Pienācīga elpošana nomierina nervus, rosina ēstgribu, veicina gremošanu un veselīgu, atspirdzinošu miegu. Plaušām jādod iespējami lielāka kustību brīvība, jo tad paplašinās to tilpums; tas samazinās, plaušas saspiežot un sažņaudzot. Nelabvēlīgas sekas ir izplatītajam paradumam pārlieties

BRĪNIŠĶĪGĀ DĀVANA NO DIEVA – DZIĻAS ELPOŠANAS UN SVAIGA GAISA SVĒTĪBA

pār veicamo darbu, īpaši – strādājot sēdus. Tādā stāvoklī dziļi elpot nav iespējams. Virspusēja elpošana kļūst par ieradumu, un plaušas zaudē spējas izplesties. Plaušas pastāvīgi izdala kaitīgas vielas, un tām vienmēr jāpievada svaigs gaiss. Piesārņots gaiss nepiegādā skābekli pietiekamā daudzumā, un neatjaunotas asinis plūst uz smadzenēm un citiem orgāniem. Tādēļ nepieciešama laba telpu vēdināšana. Dzīvošana slēgtās, nevēdinātās telpās, kur gaiss ir pieelpots un slikts, vājina visu organismu.” (Elena Vaita. “Kristus dziedinošā kalpošana”, “Vispārējā higiēna”, 184., 185. lpp.)

“Lielāko daļu savu brieduma gadu māsa Elena Vaita runāja ļoti skaidrā un spēcīgā balsī. Vēl ilgi pirms mikrofonu parādīšanās viņa runāja tā, ka dzirdēt varēja pieci tūkstoši cilvēku, bet ne vienreiz vien klausītāju bija piecpadsmit vai pat divdesmit tūkstoši. Viņa neklīdzēja. Tiem klausītājiem, kas atradās priekšpusē, likās, ka viņa runā tieši viņiem. Misis Vaita šo spēju neizskaidroja kā brīnumu, kaut arī godināja Dievu par to. Tieši otrādi – viņa izmantoja zinātniski izpētītu paņēmieni diafragmas balstīšanai un veltīja nopietnu uzmanību izrunai un balss tonim. Dziļa elpošana stiprināja viņas plaušas un paildzināja gan mūžu, gan kalpošanu. Pareiza runa deva iespēju glābt vairāk dvēseļu. Viņa mācīja, ka ikviens varētu veiksmīgi uzstāties publikas priekšā, ja vien tas izpētītu un ievērotu tos likumus, kurus ievēroja viņa.” (Mervins Maksvels. “Dari to zināmu pasaulei”, “Iedvesma glābt dvēseles”, 199. lpp.)

Kā veikt dziļo/ diafragmālo elpošanu?

Vislabāk ārā, svaigā gaisā; ja tas nav iespējams, tad vai nu pie atvērtā loga, vai labi izvēdinātā telpā.

Apsēdieties krēslā vai stāviet kājās, turiet muguru taisnu. Varat arī nogulties uz grīdas, pamatnei jābūt stingrai.

Uzlieciet vienu roku uz krūtīm, otru – uz vēdera.

Lēni ieelpojiet caur degunu, lēnām skaitot līdz 4.

Ielpas gaisu centieties it kā iespiest vēderā – vēders paceļas kā bumba. Jūs sajūtīsiet, ka uz vēdera uzliktā roka paceļas.

Lēni izelpojiet caur muti, lēnām skaitot līdz 6.

Roka uz vēdera ar vieglu piespiedienu var palīdzēt diafragmai nolaisties.

Vingrinājumu ieteicams veikt vismaz 1–2 reizes dienā katru dienu. Tikai tā organisms iemācīsies atpazīt relaksējošo iedarbību. Ja ir elpošanas grūtības, piemēram, iesnas, var ieelpot arī caur muti. Izelpai vienmēr jābūt garākai nekā ieelpai. Varat izelpā lietot arī skaņas, piemēram, “hūūū”.

Lai arī ieteicamais ieelpas/ izelpas skaitīšanas ilgums ir 4/6, sajūti

seiv piemērotāko (komfortablāko) ieelpas/ izelpas dziļumu, jo katram cilvēkam plaušu tilpums nedaudz atšķiras. Tāpēc uzsvāru vairāk lieciet uz ritmiskumu/ komfortu, nevis pārspīlētu elpošanas dziļumu. Neuztraucieties, ja sākumā, veicot elpošanas vingrinājumu, jutīsiet galvas reiboni. Tas tikai norāda, ka organisms saņem neierastu skābekļa daudzumu un signalizē par izmaiņām. Turpiniet vingrinājumu, šīm sajūtām vajadzētu pāriet.¹

Ļoti būtiski ir ievērot pareizu stāju, gan sēžot, gan stāvot. “Dievs ir radījis cilvēku taisnu, un Viņš vēlas, lai tas būtu ne tikai fiziski, bet arī garīgi un morāli vesels, lai tam būtu grācija, cienīgums, savaldība un drosme, ko tik lielā mērā veicina taisna stāja.” (E. Vaita. “Bērna vadonis”, 285. lpp.)

Atklājiet savā dzīvē dziļas elpošanas svarīgumu! Lai pareiza elpošana kļūst par jūsu ieradumu un lai mums visiem izdodas Dieva spēkā!

Sagatavoja Agnese Pilķe

¹ Materiāls ņemts no <http://www.lailasprakse.lv/kognitivi-biheiviorala-terapija/dzila-diafragmala-elposana>

JAUNIEŠIEM

JAUNIEŠU NOMETNE “TRĪSKĀRTĒJA AUKLA”

Enra Grakoviča

Amanda Marija Rudzite

Dāvis Priede

Nometne norisinājās no 6. līdz 10. jūlijam Rankas pagasta “Lejaslielsāvās”. Tajā piedalījās 50 jaunieši no visas Latvijas. Ideja par nometni radās jau ziemā, kad es ar savu vīru Danielu Rudzīti ciemojos pie Ingas un Edgara Šlakotām. Ingas sirdī dega doma par nometni tieši jauniešiem, savukārt mēs ar vīru meklējām kādu, kurš mūsu lauku īpašumā varētu noorganizēt nometni. Tā nu Dievs mūs saveda kopā, un jau tajā pašā vakarā izveidojām kopīgu čatu un sākām plānot nometni.

“Lejaslielsāvas” ir manu senču īpašums. 1873. gadā mans vecvecvecvectētiņš Jānis Cīrulis uzcēlis tur māju. “Sāvās” audzēti piena lopī. Teritorijā atradās kūts, klēts, šķūnis un citas saimniecībai paredzētas ēkas, kā arī dzīvojamā ēka. 1949. gadā “Sāvu” iemītnieki, tai skaitā mana vecmāmiņa, tika izsūtīti uz Sibīriju. Kolhoza laikā māja tika pārveidota, lai tajā varētu dzīvot 7 ģimenes. 1965. gadā izsūtītie atgriezās Latvijā. Māju izdevās atgūt tikai 1992. gadā. Ilgus gadus teritorijā saimniekoja mana vecmāmiņa. Viņai bija vairākas gotiņas, kurām zāle tika plauta ar izkapti, jo tehnikas nebija. Reizēm kaimiņi palīdzēja noplaut zāli. Laika gaitā teritorija bija aizaugusi.

2021. gada pavasarī ar vīru nolēmām, ka gribam savas kāzas rīkot “Sāvu” kūtī. Lai tas varētu notikt, bija jāiegulda ļoti liels darbs. Jau agrā pavasarī sākām tīrīt kūti, līdzināt zemi un sēt zālāju. “Lejaslielsāvas” piedzīvoja lielas pārmaiņas. Jau pirms kāzām bija skaidrs, ka visi darbi ir Dieva vadīti un ka Dievam ir kāds lielāks plāns šai vietai. Arī pēc kāzām turpinājām iekārtot teritoriju, uzcēlām pirtiņu. Uzzinot, ka vasarā notiks jauniešu nometne, izveidojām arī skaistu ugunsкура vietu. Lai parūpētos par nometnes dalībnieku labsajūtu, tika uzbūvētas vairākas tualetes un ierīkotas dušas ar silto ūdeni, zinot, cik jauniešiem svarīgs ir komforts.

Domājot par nometnes tēmu, visi bijām vienprātīgi – tai jābūt par draudzību un kopā būšanu. Tā radās tēma “Trīskārtēja aukla”, kas simbolizē ne tikai mūsu savstarpējās attiecības, bet arī savienību ar Dievu.

Nometnes runātājs, Baltijas ūnijas prezidents Ivo Kāskis (*Ivo Kāsk*), dalījās vērtīgās uzrunās, dalībniekiem bija iespēja piedalīties dažādos semināros, doties ekstrēmā pārgājienā, diskutēt par aktuāliem jautājumiem utt.

Par to, kas viņiem pašiem vislabāk palicis atmiņās, lasiet dalībnieku atsauksmēs!

PATRĪCIJA OBERTE

Jauniešu nometne šogad bija ļoti labs sākums šīs vasaras nometņu sezonai. Šajā nometnē man ļoti patika tas, ka bijām gan mēs, jaunie jaunieši, gan arī, tā teikt, “vecie” jaunieši. Mēs visi kopā varējām justies kā palielāka ģimenīte, esot kopā sanāksmēs un mīļīgajā ugunsкура vietīnā vakaros. Ļoti svētīgi un noderīgi bija semināri – relaksējošā masāža un personīgie svētbrīži, kurus vadīja Edgars Šlakota un Mārtiņš Subatovičs. Bet odziņu šai nometnei deva garšīgā un skaistā ēdināšana, par kuru bez šaubām varētu runāt vēl un vēl.

Noteikti ar nepacietību gaidīšu vēl kādu nometnīti vai kādu skaistu pasākumu Rankā, jo šī vieta ir tam domāta, lai mēs visi varētu būt kopā un godināt To Kungu!

EDGARS KALSNAVS

Nometnē jutos kā īstajā vietā! Ļoti priecājos, ka varēju gan dot, gan ņemt, esot starp “savējiem”. Tiešām vērtīgi bija sagatavotie semināri par attiecībām, finansēm, garīgo veselību u.c. Reti sanāk ar draugiem un pazīstamiem no dažādām pilsētām būt kopā un veltīt tiem laiku, kopā baudot draudzīgas un garīgas sarunas, spēles. Tāpēc ļoti novērtēju

nometni, kas mērķēta jauniešiem, jo tad var dalīties piedzīvojumos un grūtībās ar cilvēkiem, kas ir līdzīgā dzīves posmā.

JĀNIS ROZENBERGS

Tā nu ir sanācis, ka šī bija mana pirmā pieredze būt Septītās dienas adventistu jauniešu nometnē. Esmu ļoti pateicīgs Dievam par šo iespēju! Nometnē bija iespēja gūt dažādas vērtīgas atziņas gan par Dievu un Viņa raksturu, gan arī par praktiskām lietām. Bija patīkami piedalīties kopīgajās sanāksmes un klausīties Ivo Kāska uzrunas. Ivo stāstīja par to, kāda ir mīlestība, uz kuru mūs aicina Dievs, un kā mēs to varam praktizēt attiecībās ar citiem cilvēkiem.

Interesanta pieredze bija arī pārgājiens, kur devāmies pa kartē izvēlētu maršrutu, nezinot, kas tieši mūs šajā ceļā sagaida. Un vēl – nometnē bija ļoti garšīgs ēdiens!

IEVA LAUKA

Par jauniešu nometni uzzināju vēl ilgi, pirms tā tika izziņota, jo daļa no nometnes organizatoriem ir man tuvi draugi, zināju, ka gribu tur būt. Nometnes vieta ir brīnuma pati par sevi. Tik daudz darba tajā ir ieguldīts, bet cik daudz vairāk svētību tā nes citiem!

Šī bija viena no retajām reizēm, kad uz nometni devos bez īpašiem pienākumiem. Bija tik labi nedēļas nogalē aizbēgt no Rīgas kņadas uz klusumu un mieru un vienkārši baudīt programmu. Ivo uzrunas rosināja manī pārdomas, kuras turpinās aizvien. Manuprāt, tā ir lieliska iespēja, ka uzrunas ir ievietotas *YouTube* un tās var

oskatīties atkal un atkal. Man nav ne jausmas, ko nesis nākamais gads, bet esmu pateicīga Dievam par iespēju būt kopā šajā vasarā!

Esam pateicīgi Dievam par tik daudzām uzklusītām lūgšanām par šo vietu, par nometni un tās dalībniekiem! Organizēšanas laikā Dievs darīja lielus un mazus brīnumus, kas apliecināja to, ka “Lejaslielsāvas” ir īpaša, Dievam izlūgta vieta un ka Viņš ir paredzējis vēl lielas lietas. Ļoti ceram, ka jauniešu nometne varēs notikt arī nākamajā vasarā.

MASTERGAIDU NOMETNE ISLANDĒ

Jāņu nedēļā Islandē notika Transeiropas divīzijas (TED) un Ziemeļamerikas divīzijas (NAD) kopīgi organizēta mastergaidu (Ceļa meklētāju skolotāju) nometne. Nometni var apmeklēt jebkurš mastergaidi, tomēr vietu skaits ir ierobežots, un tas piepildījās ātri – kopā bija 150 dalībnieki no vairāk nekā 20 valstīm.

Adventistu draudze ir pasaulplaša. Šādi pasākumi dod vienreizēju iespēju to sajust un piedzīvot. Mēs esam tik dažādi un ļoti atšķirīgi, bet tomēr vienoti ticībā, cerībā un mīlestībā. Šajā gadījumā – arī vienoti misijas apziņā, darbojoties ar pusaudžiem.

Katru reizi, piedaloties starptautiskos Ceļa meklētāju pasākumos, iegūstam garīgu stiprinājumu un iedvesmu ikdienas kalpošanai. Tāpat ir iespēja dalīties pieredzē, saņemt praktiskus padomus un iegūt draugus no daudzām valstīm.

Šajā reizē pirms nometnes tika organizēts 3 dienu pārgājiens. Islandes daba ir bezgalīgi skaista – sniegotiem kalniem, aktīviem vulkāniem, vareniem ūdenskritumiem, geizeriem, alām, ezeriem. Islande atrodas uz robežas starp Amerikas un Eiropas tektoniskajām plātnēm, tāpēc lielu daļu Islandes teritorijas klāj vecāka vai jaunāka lava. Mūsu pārgājiena maršruts veda pāri svaigam vulkānu izvirduma laukam, no lavas joprojām kūpēja dūmi. Pārgājienu vadīja ģeoloģijas doktors, aktīvs radišanas teorijas aizstāvis zinātnieku aprindās, vietējās adventistu draudzes vecākais Birģirs Oskarsons. Kopā bija paredzēts noiet 70 km, tomēr pārgājiens izvērtās īstā izaicinājumā, jo bija ļoti auksts un bieži lija lietus. Otrajā dienā pūta tāds vējš, ka lietus lija gandrīz pilnīgi horizontāli. Visi bija izlijuši slapji. Vakarā tika uzceltas tikai 3 teltis – norvēģu, somu un latviešu, pārējie tika evakuēti uz galapunktu.

Esam pateicīgi Debesu Tēvam par iespēju apmeklēt tik skaistu valsti kā Islande un piedzīvot debešķīgu atmosfēru kopā ar ļoti mīliem Dieva bērniem! Paldies arī divīzijas vadītājiem par nesavtīgo kalpošanu un brīnišķīgi organizēto pasākumu!

TICĪBAS VARONIS – MOZUS

Dace Garsita

Marite Lipska

Ingrida Merkisa

Annelei ļoti garšoja kāpostu pīrādziņi. Varbūt tas izklausās dīvaini, ja runa ir par bērnu, bet tā bija tīrā patiesība! Tos Annele ar vecmāmiņu cepa gandrīz katru piektdienas pēcpusdienu, bet šajā reizē pīrādziņu cepšanā bija piedalījies arī viņas labākais draugs Krišs, un nu meitenei tie garšoja vēl vairāk.

Šī arī bija īpaša diena, kad visa Anneles ģimene dārza lapenē sēdēja pie pusdienu galda. Tās bija tās jaukās reizes pēc dievkalpojuma, kad neviens nekur nesteidzās, netraucās, nejoņoja, bet priecīgā mierā bija kopā. Visiem bija laiks. Arī Krišs bija atnācis ciemos.

“Vai zināt,” stāstīja Annele, “mums šodien Bībeles stundiņu vadīja jauna skolotāja! Pirmo reizi. Man viņa ļoti patika!”

“Jā, ļoti jauka!” piekrita Krišs. “Viņa bija patiešām brīnumaina. Smaidīga, labsirdīga. Man šķita, ka viņa pat mazlietiņ bija tāda... tāda mirdzoša...”

“Vecmāmiņ, vai cilvēks var mirdzēt?” jautāja Annele.

“Var gan,” atbildēja vecmāmiņa.

“Bet kā? Cilvēks taču nav gaismas lampiņa?” brīnījās Annele.

“Bērni, tā notiek ar Dieva draugiem. Reiz bija kāds vīrs – Dieva draugs, kuram pēc sarunas ar Dievu seja mirdzēja tik ļoti, ka tā bija pat jāaizklāj, tik žilbinošs bija Dieva atspīdums viņa sejā!” stāstīja vecmāmiņa.

“Tas nozīmē, ka šis vīrs bija Dievam pavisam tuvu, ja reiz atstaroja Viņa gaismu! Kas bija šis vīrs?” jautāja Krišs.

“Tas bija Mozus,” sarunu turpināja tētis. “Mozus bija īsts ticības varonis un Dieva draugs. Paklausīgs, pazemīgs, drosmīgs un uzticīgs. Tieši tāpēc Dievs viņu bija izraudzījis īpašam uzdevumam – būt par spēcīgu vadoni tautai ceļā uz zemi, kuru Dievs gribēja dāvēt Saviem ļaudīm.”

“Pastāsti, tēt, lūdzu, par šo vīru!” lūdza Annele.

“Jaunību Mozus pavadīja faraona pilī,” iesāka tētis. “Viņam bija viss, ko vien var vēlēties, bet Mozus tautas brālī, israēlieši, bija ēģiptiešu vergi. Izmocīti, nostrādināti un nežēlīgi sisti, tie dzīvoja ļoti grūtu dzīvi. Mozus vēroja šo postu un vēlējās palīdzēt. Pagāja laiks. Tad kādu dienu Dievs uzrunāja Mozu un sūtīja viņu glābt Israēla tautu. Ar varenām brīnuma zīmēm atklājot Savu varenību, Dievs izveda tautu no Ēģiptes.”

“Esmu lasījusi par to, kā Dievs iepazīstināja Mozu ar desmit baušļiem. Viņam šie likumi bija jādara zināmi savai tautai,” sacīja Annele.

“Pēc šiem likumiem cilvēkiem jādzīvo, lai tiem labi klātos,” apstiprināja tētis. “Dievs sarunājās ar Mozu tā, kā kāds sarunājas ar savu draugu. Reiz Mozus bija pie Tā Kunga četrdesmit dienas un četrdesmit nakts. Dievs uzrakstīja uz akmens

plāksnēm baušļus. Mozus vaiga āda pēc sarunas ar Dievu spīdēja. Israēla bērni uzlūkoja Mozu un baidījās viņam tuvoties. Tad Mozus pavēlēja tiem turēt visu, ko Tas Kungs bija viņam sacījis Sinaja kalnā. Kad Mozus beidza ar viņiem runāt, tad viņš aizklāja vaigu ar apsegu, tik spoža bija viņa seja!”

“Bet to nu gan nevar katrs – sarunāties ar Dievu kā Mozus!” iesaucās Krišs.

“Tas tiesa,” piekrita tētis. “Tu nevari sarunāties ar Dievu kā Mozus, bet tu to vari darīt kā Krišs.”

“Un es varu sarunāties ar Dievu tā, kā to daru es, vai ne?” jautāja Annele. “Man ir bijušas ļoti nopietnas sarunas ar Debestēvu. Dažreiz es pat dzirdu, kā Viņš mani klausās.”

“Man šķiet, ka jūsu skolotāja ir mazliet mirdzoša, jo viņa, droši vien, bieži sarunājas ar Dievu,” sacīja vecmāmiņa. “Laipnībai, sirsnībai un draudzībai vienmēr pieder mirdzēšana!”

“Tā ir! Kad draugi satiekas, viņiem arī acis drusciņ iemirdzas!” piekrita Annele.

Lai mums izdodas draudzībā un ticībā mirdzēt un atstarot Debestēva dāvāto mīlestības gaismu!

Uzdevums

Sarindo Bībeles panta vārdus pareizā secībā, lai uzzinātu, kā Mozus draudzējās ar Dievu.

Konkurss "Ticības varoņi Bībelē"

Balviņas par jūliju un augustu saņems: **Loreta, Edvards, Leila, Marija, Stefans, Tilānija un Elīza** no Rīgas, **Emilija, Johans, Teodors un Anna** no Smiltenes, **Terēze, Sofija un Estere** no Liepājas, **Marija** no Ogres, **Raivo** no Kandavas, **Lote un Betija** no Limbažiem.

IZKRĀSOJAMĀ BĪBELE

Drīzumā
izdevniecībā
"Patmos"

BĒRNI BĪBELĒ

